

Lilac

บทกวี เขียน

Martian แปล

HOIIII วาด

คุณหมอครับ
ไฟกฤต
คุณอาของ
ผม
ด้วยนะครับ

선생님, 저희 삼촌
잘 부탁드립니다..

คุณหมอมารับ
ฝากดูแลคุณอาจองผมด้วยนะครับ

1

선생님, 저희 삼촌 잘 부탁드립니다

นอเท

너테

เขียน

Martian

แปล

Lilac

นางสาวดิอรากรทิพย์ สวัสดิ์

คำนำสำนักพิมพ์

การได้หวนกลับมาเจอแฟนเก่าที่ไม่ได้เจอกันมานานหลายปี หลายคนคงทำได้แค่เหมินหน้าหนีหรือต่างคนต่างไม่ยุ่งกัน แต่ไม่ใช่กับยุ่นคังอูที่ยังรู้สึกดีกับฮาฮยอนเหมือนตอนที่ยังคบกันอยู่ และการกลับมาเจอกันในครั้งนี้อาจจะไม่ยอมปล่อยให้ฮาฮยอนหนีไปไหนได้อีกแล้ว

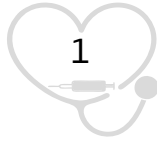
โชคดีที่ยังมีอินแจ หลานชายของฮาฮยอน ที่เป็นเหมือนกาวช่วยให้พวกเขาได้มีเรื่องมาเกี่ยวข้องกันอยู่บ่อยๆ เอาเป็นว่า การกลับมาเจอกันในครั้งนี้จะลงเอยยังไง ติดตามอ่านได้ใน*คุณหมอมะนาว* ผักดูแลคุณอาของผมด้วยนะครับ กันเลย

ด้วยรัก

Lilac

หลานชายที่หนีออกจากบ้าน แพนเก่าที่กลับมาพบกับอีกคน

ในช่วงวันหยุด ที่นานๆ จะมีสักครั้ง เนื่องจากเดือนนี้ฮาซยอนมีคิวสักเยอะเป็นพิเศษ จึงทำงานไม่ได้หยุดพัก และเพราะบริหารจัดการร้านสักเพียงคนเดียว เขาจึงรู้สึกวุ่นวายจากลูกค้าที่ไม่ได้สนทนากับคนอื่นมานานมากแล้ว ทว่าเสียงกริ่งกลับดังขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยตั้งแต่เช้า ฮาซยอนเลยเอาผ้าห่มคลุมหัวก่อนเดินลากเท้ามายังประตูหน้าบ้านทั้งๆ ที่ยังไม่ลืมตา

“มาแล้วครับ...”

ฮาซยอนพึมพำเสียงอ่อนระโหยพร้อมกับเปิดประตูบ้าน นี่มันอะไรกันนอกประตูไม่เห็นมีใครสักคน ใครมาเล่นพิเรนทร์อะไรแบบนี้ตั้งแต่เช้า เขารู้สึกไม่อยากเชื่อจนลืมโกรธ ได้แต่คิดว่าจะรีบกลับไปนอนเท่านั้น

“คุณอา”

เขามั่นใจว่าไม่มีใครแน่นอน แต่จู่ๆ ขาทางเกงของเขากลับถูกดึงพอหลบตามองก็เห็นเด็กตัวจ้อยยืนซ้อนตามองอยู่ ฮาซยอนเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เด็กคนนี่คือพัคอินแจ หลานชายเพียงคนเดียวของเขาหลังจากงานศพของพี่ชาย ทั้งสองก็ไม่ได้พบกันอีกเลย อินแจดึงขาทางเกงของฮาซยอนไว้แล้วพูดหน้าตาเฉย

“ผมหนีออกจากบ้านมาครับ”

อินแจเป็นเด็กพูดน้อยหน้าหนึ่ง พอฮาฮยอนบอกให้เข้ามา เด็กน้อยก็นั่งลงตรงโถงทางเข้าบ้านแล้วถอดรองเท้าอย่างคล่องแคล่วว่องไวโดยไม่ต้องสั่ง หลังจากนั้นก็ไปล้างมือในห้องน้ำก่อนเดินออกมา เพราะหลานชายมาหาฮาฮยอนจึงขงโกโก้ให้เด็กชายดื่ม เขายึดด้วยความมั่งงุ่นพละคนผงโกโก้ที่จับตัวเป็นก้อนอยู่ในแก้วนม อินแจเหลือบมองโกโก้แวบหนึ่งก่อนเอ่ยปาก

“คุณอาขงโกโก้ไม่เก่งเลยนะครับ”

“ไม่จริง อาคือนักขงโกโก้มีอจมั่งต่างหาก”

ฮาฮยอนโอ้อวดด้วยท่าทางโอเวอร์หลังจากได้ยินคำพูดของอินแจก่อนดื่มโกโก้เข้าไป เขาพยายามจะร้องอุทานว่า “ว้าว อร่อยจังเลย” แต่ปากกลับเคี้ยวผงโกโก้ไม่หยุด ให้ความรู้สึกไม่ต่างอะไรกับการตักผงโกโก้กินดิบๆ ลักนิต อินแจมองคุณอาผู้ขาดทักษะนี้ๆ ราวกับเห็นใจ ฮาฮยอนวางแก้วโกโก้ลงบนไมโครเวฟก่อนพูดว่า

“รู้จักบ้านอาได้ยังไงนะ”

“ก็แค่บังเอิญรู้มานะครับ”

“หืม? บังเอิญรู้มาได้ยังไง บอกอาหน่อย”

ฮาฮยอนเข้าชี้ถามอินแจกึ่งหยอกเย้า แม้เขาจะพูดติดเล่น แต่ในหัวกลับครุ่นคิดสารพัดสิ่ง

หลังจากพี่ชายกับพี่สะใ้จากโลกนี้ไป อินแจก็ใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านอาสาว ถ้าฝ่ายนั้นรู้ว่าอินแจหายตัวไป ไม่ต้องเห็นหน้าก็รู้ว่าคงจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟขนาดไหน ฮาฮยอนลุ่มเส้นผมของอินแจพละางคิดว่าจะต้องเกลี้ยกล่อมให้หลานกลับบ้านให้ได้ ทว่ามือของเขาที่สัมผัสโดนอินแจกลับร้อนระอุจนเขาสะดุ้งโหยง ฮาฮยอนอ้าปากกว้างด้วยความตกใจแล้วเอามือทาบลงบนหน้าผากของเด็กน้อย มันร้อนจ้ราวกับไฟ

“อินแจ ะ...รีบไปโรงพยาบาลกันเถอะ หนูไข้ขึ้นนะ โอ้ย ทำยังไงดีเนี่ย”

ฮาฮยอนตัวสั่น รีบพุ่งตัวไปที่ตู้เสื้อผ้าแล้วค้นเอาผ้าพันคอสำหรับฤดูหนาวออกมาพันทับลงบนเสื้อตัวบางของอินแจอย่างแน่นหนา ราวกับห่อของขวัญ เด็กน้อยจ้องมองฮาฮยอนนิ่งๆ เมื่อเด็กที่สีหน้าไร้อารมณ์

มาตั้งแต่เกิดใช้ชิ้นก็ยิ่งดูแข็งที่อกว่าเดิมเสียอีก จากนั้นฮาสยอนก็อุ้มอินแจวิ่งไปคลินิกเด็กแถวบ้าน

“อินแจ หนูกินอะไรเป็นอาหาร ทำไมตัวหนักขนาดนี้”

“คุณอามองทางข้างหน้าด้วยสิครับ ข้างหน้า”

น้ำหนักที่กดทับลงมาทำให้ฮาสยอนมองอินแจพร้อมกับเอ่ยออกมาด้วยความตกใจ ส่วนอินแจก็จับหน้าของฮาสยอนแล้วหมุนกลับไปข้างหน้า พลังตอบ ละแวกบ้านของฮาสยอนมีคลินิกเด็กแค่ที่เดียว ซึ่งถ้านั่งรถบัสไปก็ยังมีคลินิกเด็กอื่นให้เลือกมากกว่านี้ แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาจะไปที่อื่นแล้ว

“ยินดีต้อนรับ...อุ้ยตาย”

พยาบาลอ้าปากค้างทันทีที่เห็นฮาสยอน ดูท่าจะตกใจเพราะมือของฮาสยอนเต็มไปด้วยรอยสัก ดวงตาโฉบเฉี่ยวกับชี้แมลงวันใต้ตาที่เหลาคุ่นนอน เคยบอกว่าเขาก็ดูดีและชอบกันนักหนา เมื่ออยู่ที่คลินิกเด็กกลับดูไม่น่าไว้วางใจ เหล่าผู้ปกครองที่คอยอยู่ต่างพากันลอบสังเกตฮาสยอนด้วยความตกใจ หากดูเพียงภายนอกคงเหมือนฮาสยอนลักพาตัวเด็กมาไม่มีผิด ฮาสยอนเดินไปทางเคาน์เตอร์ลงทะเบียนลงพุดด้วยน้ำเสียงร่อนรน

“แฮก ลงทะเบียนที่นี่ใช่ไหมครับ”

“คะ? ค่ะ...”

พยาบาลเค้นเสียงพุดออกมาแผ่วเบา ไม่ว่าใครได้เห็นสภาพฮาสยอนที่ใส่รองเท้าแต่ไม่เข้าคู่แถมยังม้วนขาทางแกงขึ้นจนถึงเข่าเพราะรีบร้อนออกมาก็ต้องคิดว่าเขาเป็นคนเหลือขโมยเอาการเองงาน ทุกคนในคลินิกล้วนอยากรู้อยากถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างเด็กน้อยกับชายหนุ่มผู้เต็มไปด้วยรอยสัก จึงทำสีหน้าเหมือนคันปากยุบยิบ อินแจสังเกตบรรยากาศรอบข้างนิ่งๆ แล้วจึงพุดว่า

“คุณอาของผมเองครับ”

อินแจพุดกับชายคนหนึ่งที่มาองฮาสยอนสลับกับตนเองด้วยความเคลือบแคลงใจ ชายคนนั้นสะดุ้งราวกับโดนเข็มทิ่มก่อนส่งเสียง ‘อ้อ’ ออกมา คนอื่นที่มองทั้งสองอยู่ก็พลอยสะดุ้งโหยงและหลบตา อินแจขึ้นไปนั่งบนโซฟาแล้วหยิบหนังสือภาพขึ้นมาอ่าน ส่วนฮาสยอนกำลังไปยื่นเอกสารลงทะเบียนที่กรอกเสร็จแล้วพลงมาทักท้วงว่าจ้องจะให้

“คุณพยาบาลครับ ปกติช่วงนี้เด็ก ๆ มักจะเป็นหวัดกันง่ายหรือครับ ทำไมตัวหลานผมร้อนอย่างกับไฟเลยล่ะครับ!”

“ใจเย็น ๆ ก่อนนะค่ะ ปกติเด็ก ๆ ยังมีภูมิต้านทานไม่แข็งแรงสมบูรณ์ดีก็เลยไข้ขึ้นได้ง่ายนะค่ะ”

พยาบาลลอบให้สาชยอนใจเย็นพร้อมจิกยี้มอย่างประหม่า สาชยอนผู้ลนลานอยู่ตรงเคาน์เตอร์ลงทะเบียนกับอื่นแจที่อ่านหนังสือภาพอย่างเยือกเย็นนั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว ถ้ามองผ่าน ๆ จะนึกว่าสาชยอนเป็นคนป่วยเองมากกว่า บรรยาการของผู้ปกครองที่ฟังบทสนทนาของทั้งสองเงียบ ๆ ค่อย ๆ ผ่อนคลายลงทีละนิด ดูท่าคงจะวางใจเพราะเชื่อว่าสาชยอนเป็นคุณอาจริง ๆ รอยลักน้ำกลั้วที่ปกคลุมร่างกายกับหน้าตาที่ไม่เป็นมิตรของสาชยอนมักทำให้คนอื่นเข้าใจเขาผิดอยู่บ่อยครั้ง

[คุณพัคอื่นแจ เชิญเข้ามาในห้องตรวจ]

เมื่อข้อความประกาศปรากฏบนหน้าจอโทรทัศน์ อื่นแจก็เก็บหนังสือภาพแล้วจับมือสาชยอน จากนั้นหลานชายก็จูงคุณอาเข้าไปในห้องตรวจ คุณหมอมห่มุ่ที่นั่งอยู่ในห้องตรวจเงยหน้าขึ้นพลางเอ่ยถาม

“ไม่สบายตรงไหน...พัคสาชยอน?”

“ยุนคังอู?”

สาชยอนกะพริบตาด้วยความตกใจเมื่อเห็นคังอูนั่งอยู่ในห้องตรวจ จึงมองป้ายชื่อสีดำที่วางอยู่บนโต๊ะ

[นายแพทย์ยุนคังอู]

โลกเราช่างกลมอะไรขนาดนี้ สาชยอนที่หัวหมุนตั้งแต่เช้าเพราะอยู่ ๆ หลานชายก็มาหาแล้วดันไข้ขึ้น พอมาคลินิกเด็กก็ดันเจอกับอดีตแฟนหนุ่มในฐานะคุณหมอ โชคชะตาเล่นตลกอะไรกัน เรื่องนี้จะต้องเป็นฝันร้ายแน่นอน พอสาชยอนกำลังจะก้าวถอยหลัง อื่นแจก็จับเขาไว้แล้วพูดว่า

“ผมคันข้างในคอครับ ไข้ขึ้นนิดหน่อยด้วย”

สาชยอนก็มองอื่นแจก่อนจ้องคังอูอีกครั้ง เขาไม่สามารถหนีไปโดยทิ้งหลานที่กำลังไข้ขึ้นเอาไว้ได้ คังอูมองสาชยอนด้วยสายตาคมกริบ จากนั้นก็มองอื่นแจแล้วบอกก่อนส่งยี้ม

“มานั่งตรงเก้าอี้ก่อนดีไหม หมอจะดูคอให้สักหน่อย”

อินแจนั่งลงบนเก้าอี้ตามที่คังอุบอกแล้วอ้าปาก คุณหมอเขม้นมอง ฮาฮยอนเงิบ ๆ ก่อนกดปุ่มเปิดเครื่องมือสำหรับการตรวจรักษา ฮาฮยอน แล้งทำเป็นมองไม่เห็น เขาหลบตาพลาจครุ่นคิด ขนาดเขม้นมองกันแบบนี้ ยังหล่อเลย พอเสียงมอเตอร์ทำงานดังขึ้นพร้อมเสียงครี๊ด...อินแจก็หัดตัว เข้าหากันด้วยความตกใจ ฮาฮยอนจึงจับมือของอินแจพร้อมปลอบว่า

“ไม่เป็นไรนะ”

อินแจฟังคำพูดของฮาฮยอนแล้วผ่อนคลายร่างกายที่หดเกร็งที่ละนิด คังอุบมองภาพนั้นเงิบ ๆ ก่อนจะหยิบเครื่องมือใส่เข้าไปในปากของอินแจ พร้อมพูดออกมาว่า

“หน้าตาไม่เห็นเหมือนลูกชายเลยสักนิด”

แหงอยู่แล้วสิ ก็เขาไม่ใช่ลูกชายฉันนี่ ฮาฮยอนไม่อยากดันทุรังแก้ตัว กับคำพูดของอีกฝ่าย จึงพยักหน้าอย่างขอไปที คังอุบเอาเครื่องมือออกจากปาก แล้วพูดต่อ

“พักฮาฮยอน ไหนนายเคยบอกว่าจะไม่แต่งงานไง”

“ฉันยังไม่ได้แต่งงานสักหน่อย”

ฮาฮยอนตอบกลับคำพูดของคังอุบเป็นเชิงว่าอีกฝ่ายถามอะไรเหลวไหล แต่สีหน้าของคังอุบดูสดใสขึ้นทันตาจนคิดว่าปล่อยใจให้เข้าใจผิดต่อไปน่าจะดีกว่า ฮาฮยอนกุมมือของอินแจและกำลังจะลุกขึ้น แต่กลับถูกคังอุบคว้าข้อมือ เอาไว้ก่อน

“ต้องอยู่ฟังคำอธิบายก่อนสิ”

“ก็เร็ว ๆ สิ ฉันยุ่ง”

“ยุ่งอะไรขนาดนั้น”

“ฉันต้องกลับบ้าน”

ฮาฮยอนเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง เรื่องนี้เป็นปัญหาสำคัญ วันนี้เป็นวันหยุดที่ได้มีมานาน เขาจึงคิดว่าจะกินข้าวกับอินแจก่อนแล้วค่อยกลับไปนอนด้วยกัน อีกอย่างหากอยู่ที่นี้ต่อ เขาอาจจะหวั่นไหวกับคังอุบขึ้นมา อีกครั้งก็ได้ อินแจกะพริบตาพลาจจ้องมองทั้งสองคนนิ่ง ๆ ส่วนคังอุบหัวเราะ

“หิ่ ก่อนนกดคีย์บอร์ดเพื่อกกรอกชื่อยาลงในไฟล์เอกเซลพร้อมพุดไปด้วย

“ค่ออักเสบและบวม หมอจะจ่ายยาแก้อักเสบกับยาลดไข้ให้ณะครับ
หลังจากนี้อีกสามวันให้มาตรวจอีกที เด็กชายอื่นแฉเดินตามพี่นุรุษพยาบาล
ไปเลยนะครับ”

นุรุษพยาบาลตัวเท่าภูเขาคนหนึ่งเปิดประตูห้องตรวจแล้วกวักมือเรียก
เด็กชาย ฮาฮยอนกำลังจะเดินตามออกไปจากห้องตรวจแต่กลับโดนคังอู
รั้งเอาไว้ก่อน

“นายจะไปไหน”

“โอ๊ยคุณหมอ ทำไมถึงทำแบบนี้ล่ะครับ”

“ไม่รู้สิครับ คุณผู้ปกครองคิดว่าทำไมหมอถึงทำแบบนี้ล่ะครับ”

คังอูย่างเท้าเข้าไปหาช้าๆ พลงเอ่ยถาม แต่ฮาฮยอนกลับก้าวถอยหลัง
ไปเรื่อย ๆ เมื่อแผ่นหลังชนเข้ากับผนังก็กะพริบตาปริบ ๆ มองตรงไหนถึงได้
บอกว่าที่นี่เป็นห้องตรวจของคลินิกเด็ก ที่นั่นมันถ้าเลือด ๆ ฮาฮยอนตบมือ
และพุดออกมาทั้งที่เหงื่อแตกพลั้ก

“ตายละ ตอนที่ออกมาเหมือนจะยังไม่ได้ปิดแก๊ส ต้องรีบกลับบ้าน
แล้วสิเนี่ย”

“เอาเบอร์มาก่อนแล้วค่อยกลับ”

พุดจบคังอูก็วางมือลงบนผนังปิดทางหนีของฮาฮยอน นี่ค็ือฉาก
ยังผนังอันโด่งดังอย่างนั้นเธอ ฮาฮยอนครุ่นคิดขณะมองดูท่อนแขนของ
คังอูที่โดดเด่นเป็นสง่าอยู่ในระยะประชิด คังอูยึดคอขึ้นด้วยท่าทางเหมือน
เมียร์แคต¹ จากนั้นจึงคลี่ยืมเมื่อเห็นฮาฮยอนกำลังล่อกล่ก หมอหนุ่มรู้ว่า
ถ้าฮาฮยอนทำตัวไม่ถูกจะกลอกตาไปมาเป็นอย่างแรก แน่นอนว่าคงกำลังคิด
หาวิธีหนีออกไปอยู่แ่น ๆ ฮาฮยอนเอียงศีรษะแสรังทำเป็นฟังไม่เข้าใจแล้วถาม
อีกฝ่าย

“เบอร์เลขบัญชีนะเธอครับ ไม่ใช่ว่าชำระเงินข้างนอกเธอครับ”

¹ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมประเภทหนึ่ง จัดอยู่ในวงศ์พังพอน มีขนาดเล็ก น้ำหนัก
ประมาณหนึ่งกิโลกรัม และสูงประมาณห้าสิบเซนติเมตร

“เบอร์โทศัพท์นาย”

คังอุตอบเหมือนจะบอกว่าถามอะไรไม่เข้าท่า ท่าทางมั่นใจของคังอุ ทำให้ฮาสยอนต้องหลบตา ไม่ว่าเมื่อก่อนหรือตอนนี้ ยุนคังอุไม่มีอะไรเปลี่ยนไปแม้แต่น้อย และมักจะมุ่งตรงมาหาฮาสยอนอย่างไร้ซึ่งการถอยหลังกลับ ไร้การยู่เวิ่น และไร้ข้อแม้ ฮาสยอนสูดลมหายใจเบาๆ ก่อนเอ่ย

“คุณหมอ นี่คุณกำลังจับผู้ปกครองระหว่างปฏิบัติหน้าที่เหรอครับ”

“ใช่ครับ หมอคิดถึงนะครับ”

คังอุพยักหน้าแล้วตอบกลับ เมื่อฮาสยอนสบตากับอีกฝ่ายก็สะอึก เขายกหลังมือที่มีรอยสักรูปดอกไม้ขึ้นมาปิดปากด้วยความฉับไว ทว่าเสียง ‘อึก’ กลับเล็ดลอดออกมาเสียอย่างนั้น คังอุมองอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มแล้วพูดเสริม

“มาก ๆ เลยด้วย”

เมื่อได้ยินคำพูดนั้นของคังอุ ฮาสยอนก็นำรื้อนวบวบ ถึงเขาจะใช้ฟันกัดริมฝีปากแน่นแล้ว แต่ก็ยังสะอึกออกมาอีก คังอุเอามือออกจากผนังแล้วเดินกลับไปโต๊ะ ฮาสยอนพยายามจะหยุดอาการสะอึกจึงใช้กำปั้นทุบลิ้นปีและไอออกมา คังอุหยิบนามบัตรออกมาจากกล่องที่อยู่บนโต๊ะ ก่อนยื่นให้ฮาสยอน

“ถ้าไม่อยากให้เบอร์ฉัน นายก็ติดต่อมาแล้วกัน”

ฮาสยอนได้ยินคำพูดของคังอุแล้ว แต่แสร้งทำเป็นไอและลืกลายตาไว้กับพื้น คังอุช่วยตบหลังให้ฮาสยอนที่กำลังไอเบา ๆ พร้อมกับแอบสอดนามบัตรเข้าไปในกระเป๋าของอีกฝ่าย อินแจกลับมาในระหว่างนั้นพอดี เด็กน้อยเปิดประตูห้องตรวจก่อนจะยื่นศีรษะเข้ามาถาม

“คุณอาทำอะไรเหรอครับ”

“ตายจริง อินแจของอา รออาอยู่ไหม”

ฮาสยอนหยุดไอทันที เขาเดินไปตรงหน้าอินแจ ย่อตัวลงให้ระดับสายตาเท่ากันแล้วพูดกับเด็กน้อย อย่างที่คนเขารู้กันว่าลูกคนแรกมักจะเหมือนพ่อ อินแจเองก็เหมือนพี่ชายของฮาสยอนมากทีเดียว เขาคลี่ยิ้ม

เพราะทุกครั้งที่คุณแจพูดก็เหมือนได้เห็นพี่ชายตัวจิ๋วพูด คังอุทิมพ่าหลังจากได้ยินคำพูดของคุณแจ ‘คุณอาจอย่างนั้นหรือ’

อินแจส่ายหน้าแล้วบอกว่า “คนที่รออยู่ไม่ใช่ผม แต่เป็นคนที่ใช้ไฟฟ้าทางด้านนั้นครับ”

“อ้อ อานี้ไม่รู้เรื่องเอาซะเลยแฮะ ทีนี้เราไปร้านขายยากันเลยใหม่ครับ”

ฮาสยอนจับมือของเด็กน้อยเขย่าพร้อมเอ่ยถาม อินแจจะปฏิบัติตามของคุณอาจก่อนพยักหน้า คังอุทิตายตามองทั้งสองคนแล้วเอ่ย

“ไว้พบกันใหม่นะครับ คุณผู้ปกครอง”

‘ไว้พบกันใหม่นะครับ คุณผู้ปกครอง’

ถ้อยคำสุดท้ายของคังอวนเวียนอยู่ในหูฮาสยอนตลอดทางกลับบ้าน อินแจต้องคอยดึงคุณอาจกลับไปข้างๆ ทุกครั้ง เพราะคนเป็นอาเดินไปด้วยเหม่อมองท้องฟ้าไปด้วย จนเดินตรงไปหาเสาไฟอยู่เรื่อย

“คุณอาจ ไม่ใช่ทางนั้นครับ”

“ตายละ เกือบได้จับกับเสาไฟซะแล้ว ขอบใจนะอินแจ”

ฮาสยอนลูบหัวอินแจพร้อมเอ่ยตอบ อินแจเงยหน้ามองฮาสยอนด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง เริ่มเป็นห่วงคุณอาจของตัวเองที่สติหลุดลอยตั้งแต่เมื่อครั้งตั้งก็ครั้งแล้วก็ไม่รู้ที่เกือบจะชนเข้ากับเสาไฟฟ้าระหว่างที่เดินมาจนถึงซอยหน้าบ้าน อินแจกวักมือเรียกคุณอาจ ฮาสยอนจึงชี้ตัวเองพร้อมเอ่ยถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“หืม? จะให้อาซยับไปใกล้ๆ หรือ”

ฮาสยอนฉีกยิ้มแล้วก้มศีรษะลง อินแจจับไหล่ทั้งสองข้างของคุณอาจก่อนดิดตัวขึ้นอย่างแรง หน้าผากกระทบกันจนเกิดเสียงดังโป๊ก ฮาสยอนกุมหน้าผากด้วยความตกใจกับการโจมตีอย่างฉับพลันของหลานชายแล้วเอ่ยถาม

“อ๊วย เจ็บจัง อีนแจ หัวหนูไม่เป็นไรใช่ไหม”

แม่ฮาสยอนจะร้องท้วงถึงความเจ็บปวด แต่ก็ยังเป็นห่วงหลานอยู่ดี เอาศีรษะเล็กๆ นั้นมาโหม่งกับศีรษะของผู้ใหญ่วัยนี้เนี่ย ไม่ต่างอะไรจากการเอาไข่ไปตอกกับหินสัณนิต อีนแจไม่ได้รู้สึกแย่นักกับความท่วงไຍของ คุณอาผู้บกพร่อง เด็กน้อยจึงมองอีกฝ่ายนิ่งๆ พร้อมพูดว่า

“คุณอา มองทางข้างหน้าดีๆ สิครับ”

“อีนแจ เป็นห่วงอาเธอเนี่ย”

“ถ้ารู้ก็อย่าทำให้เป็นห่วงสิครับ”

อีนแจบ่นมึมำแล้วหันหน้าหนี ฮาสยอนคลี่ยิ้มอย่างปลื้มใจพร้อมเอ่ยตอบ

“อาผิดไปแล้ว แต่ถ้าอีนแจไปก่เข้าที่หน้าผากอา ถึงอาจะอ๊วยๆ ก็จริง แต่อีนแจก็จะอ๊วยๆ ด้วยนี่ ทำแบบนี้ไม่ได้สิ”

“ถ้าคุณอาจะชนกับเสาไฟก็ชนกับผมแทนเถอะครับ”

อีนแจจะพริบดวงตากลมโตพร้อมพูดอย่างเด็ดขาด ฮาสยอนได้แต่หัวเราะออกมาเพราะความคิดของอีนแจช่างน่ารัก เขาไม่มีใจอยากพาตัวเองเข้าไปกระแทกกับเสาไฟฟ้าสักนิต แต่ดูเหมือนจะสร้างความเข้าใจผิดแปลกๆ ให้หลานเสียแล้ว ฮาสยอนย่นิ้วก็ยอให้อีนแจแล้วพูดว่า

“ที่นี่อาจะไม่ชนแล้ว ลัญญา”

โครกกก เสียงเหมือนฟ้าคำรามดังออกมาจากท้องของฮาสยอน เขาริร่อนพาอีนแจไปคลินิกเด็กแต่เข่าจนไม่ได้กินมื้อเช้าอย่างจริงจัง ท้องของเขาจึงประท้วงการอดอาหาร อีนแจมองหน้ากับท้องของฮาสยอนสลับกันไปมา ก่อนก็ยกมือพาลงถามว่า

“คุณอา เราจะกินอะไรกันเธอครับ”

“อยากกินอะไรละ อีนแจก็ยังไม่ได้กินข้าวเช้าใช่ไหม”

ฮาสยอนคลี่ยิ้มขัดเขินก่อนเอ่ยถาม อีนแจพยักหน้าเป็นเชิงบอกว่าคนเป็นอาถามอะไรไม่เข้าท่า ในเมื่อเขาหนีออกจากบ้าน ย่อมไม่มีทางหาข้าวเช้ากินก่อนออกมาอยู่แล้วสิ อีนแจไม่ได้พูดอะไรราวกับครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเอ่ยออกมา

“คุณอาทำแฮมเบิร์กสเต็ก² เป็นไหมครับ”

คำว่าแฮมเบิร์กสเต็กทำให้ฮาสยอนกะพริบตา มันเป็นอาหารที่พี่ชายของฮาสยอนหรือยูจุนซึ่งไม่อยู่บนโลกนี้แล้วทำออกมาได้รสชาติเป็นเลิศ ยูจุนมีฝีมือการทำอาหารอันโดดเด่นสมกับที่เป็นรองหัวหน้าเชฟในร้านอาหารแฮมเบิร์กสเต็กที่พี่ชายของเขาทำอร่อยขนาดนั้นเชียวเหรอ ฮาสยอนรู้สึกจุกเพราะนึกถึงพี่ชายขึ้นมาโดยไม่จำเป็น พอมีหลานชายที่ถอดแบบจากพี่ของเขา มาอยู่ตรงหน้า ความรู้สึกก็ยิ่งปั่นป่วนเข้าไปอีก ฮาสยอนแสร้งทำเป็นฉีกยิ้ม สดใสพลางเอ่ยตอบ

“แน่นอนสิ อาเป็นเชฟนะ เป็นเชฟ”

อินแจเงยหน้ามองฮาสยอนด้วยสีหน้าคล้ายกับมองนกตมตุ่น คุณอาเคยบอกว่าเป็นนักชงโกโก้มีฝีมือ แต่กลับชงโกโก้ออกมาให้เคี้ยว ฮาสยอนหัวเราะเจื่อนพร้อมพูดว่า

“แต่อาทำแฮมเบิร์กสเต็กเก่งจริงๆ คุณพ่อของอินแจเคยบอกเคล็ดลับให้ล่ะ”

“จริงเหรอครับ”

อินแจผู้มีสีหน้าไร้อารมณ์ตลอดเวลาพลันเอ่ยถามด้วยดวงตาเป็นประกายเพราะคำว่าพ่อ ตอนนี้ถึงได้ดูเหมือนเด็กน้อยขึ้นมาสักที อินแจผู้นิ่งเฉยแม้กระทั่งตอนที่บอกว่าหนีออกจากบ้าน แต่กลับแสดงปฏิกิริยาตอบสนองทันทีกับเรื่องของพ่อแม่ ฮาสยอนนึกถึงสูตรที่พี่ชายเคยบอกพลางพยักหน้า

“ก่อนอื่นก็แวะซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อซื้อเนื้อกันเถอะ อินแจเดินไหวใช่ไหม”

อินแจพยักหน้าอย่างท้าวหาญ นัยน์ตาที่ฉายแวววาวจับดูน่ารัก ไม่ใช่เน้อย พ่อทั้งสองมาถึงซูเปอร์มาร์เก็ต ทุกคนต่างก็หันหน้ามามองพวกเขา กันคนละทีสองที สายตาแฝงความกังวลว่าแบบนี้ควรจะแจ้งความ

² คือ เนื้อสัตว์บดละเอียด ผสมกับหอมหัวใหญ่และเกล็ดขนมปัง ปั่นเป็นก้อน แล้วย่างแบบสเต็ก ตอนเสิร์ฟจะราดซอสให้ชุ่มฉ่ำ

ข้อหาลักพาตัวเด็กหรือไม่ ทว่าในความเป็นจริง ตัวการอย่างฮาซยอนกลับไม่รู้สึกลัวตัวแม่แต่น้อย เดิมทีเขาคุ้นชินกับสายตาที่มุ่งตรงมายังตัวเขาอยู่แล้ว ทั้งยังไม่อยากรู้ความหมายของสายตาเหล่านั้นด้วย มีเพียงอินแจที่กะพริบตามองคนพวกนั้นด้วยสายตาราบเรียบ พนักงานขายเนื้อที่จำฮาซยอนได้เอ่ยปากทักทายเขา

“อุ๊ยตาย ลูกใครกันล่ะเนี่ย ทำไมหน้าคล้ายพ่อหนุ่มโสดฮาซยอนจังเลย”

ครั้งหนึ่งหลังจากที่เห็นรอยสักปกคลุมทั่วร่างกายของฮาซยอน เธอเคยทำใจกล้าถามเขาว่าเป็นอันธพาลหรือเปล่า ฮาซยอนหัวเราะพร้อมตอบคำถามเธอว่าไม่ใช่ คนที่โง่ถามกันตรงๆ ย่อมดีกว่าคนที่จ้องมองอยู่ห่างๆ และกระซิบกระซาบกัน ฮาซยอนคลี่ยิ้มพลางพยักหน้า

“หลานผมเองครับ ชื่ออินแจ น่ารักใช่ไหมครับ”

“สวัสดีครับ”

อินแจรวบมือทั้งสองข้างมาวางเหนือสะดืออย่างเรียบร้อยแล้วค้อมศีรษะลงทักทาย เธอวาดรอยยิ้มปลอบปล้ำก่อนขยับตามอินแจที่ยึดตัวขึ้นมาหลังไค้งเสรีจ

“แหม น่ารักจังเลย มารยาทในการทักทายก็ดีมากด้วย”

“หลานผมทั้งคน ต้องน่ารักอยู่แล้วสิครับ น้ำครับ เดี่ยวผมเอาเนื้อสำหรับทำแฮมเบอร์เกอร์สักสองคืน³ นะ”

ฮาซยอนยิ้มอย่างอ่อนโยนก่อนเอ่ยตอบ ถึงแม้จะคุยโวต่อหน้าอินแจว่าได้รับถ่ายทอดเคล็ดลับมาจากพี่ชาย แต่นานมากแล้วที่เขาไม่ได้ทำอาหารความทรงจำของฮาซยอนเลื่อนรางกระทั่งเรื่องที่แฮมเบอร์เกอร์เด็กใช้เนื้อประเภทไหน พอใช้ชีวิตวนอยู่กับการทำงานตามลำพังมาเรื่อยๆ ย่อมเป็นเรื่องปกติที่จะไม่ได้กินอาหารครบทุกมื้อ ฮาซยอนมักจะตื่นนอนตอนดวงอาทิตย์ลอยอยู่ตรงศีรษะและสั่งอาหารง่ายๆ มากิน แต่แล้วก็ดันมีหลานชายคนหนึ่ง

³ หน่วยชั่งน้ำหนักของเกาหลี หนึ่งในสิบของเนื้อสัตว์กับเครื่องปรุงยาแผนโบราณ เท่ากับหกร้อยกรัม ส่วนหนึ่งคือนของผักผลไม้เท่ากับสามร้อยเจ็ดสิบห้ากรัม

ปรากฏตัวขึ้นในชีวิตประจำวันของเขา จึงไม่สามารถใช้ชีวิตแบบเดิมให้หลานชายเห็นได้

“จะทำแฮมเบิร์กหรือ ถ้างั้นก็จะซื้อเป็นเนื้อหมูกับเนื้อวัวผสมกันใช้ใหม่”

พนักงานขายเนื้อรู้จักฮาซยอนเป็นอย่างดี เพราะอย่างนั้นต่อให้เขาสั่งอย่างคลุมเครือแค่ไหนก็ยังเข้าใจทะเลลุปรูปรังและย้อนถามกลับมาได้ ฮาซยอนพยักหน้าพลางคิดว่าไม่ได้มาจ่ายตลาดเสียนาน พอความคิดแวบผ่านเข้ามาในหัวว่าตัวเขาเอาแต่สั่งอาหารเดลิเวอรี่มากิน ยุนคังอูถึงได้ปั่นและทำอาหารให้กินเป็นประจำ ฮาซยอนก็ตกใจจนตบแก้มตัวเองดังเดียวๆ

“คุณอาทำอะไรนะครับ”

อินแจเงยหน้ามองฮาซยอนด้วยสีหน้าประหลาดใจ ฮาซยอนตกใจจึงหยุดชะงักมือในท่อนั้น เขาแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมสำหรับการอบรมบ่มเพาะเด็กไปเสียแล้ว ฮาซยอนใช้ฝ่ามือตบแก้มตัวเองรัวๆ แล้วบอกว่า

“ดูนี่นะ นี่เป็นการฝึกทาล็อชั่นละ”

นี่คือการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าตามแบบฉบับของฮาซยอน อินแจมองฮาซยอนนิ่งๆ แล้วเดินไปยังแผงผัก ฮาซยอนผู้ถูกเมินเอ่ยกับแผ่นหลังของอินแจโดยที่ยังกุมแก้มเอาไว้แน่น

“อินแจ พาอาไปด้วยสิ อย่าทิ้งอาไปนะ”

เสียงตะโกนของฮาซยอนทำให้คนที่เดินผ่านมาเหล่ตามอง ภาพลักษณ์ภายนอกของฮาซยอนดูเหมือนอันธพาลสุดเช็กชี แต่เขากลับกำลังกระสับกระส่ายเพราะเด็กน้อยคนหนึ่ง ทุกคนต่างคิดว่า ดูท่าคนเป็นอาคงขาดคุณสมบัติกว่าที่เห็นแล้วจึงเบนสายตาไป อินแจเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็หันหน้ามายืนมือให้ราวกับเห็นใจ

“คุณอา มานี่มา”

น้ำเสียงประหนึ่งเรียกหมาไม่มีผิด แต่เพียงแค่นั้นฮาซยอนก็ดีใจจนยิ้มออกมาแล้ววิ่งไปหาหลานชายในพรวดเดียว เขาดูเหมือนกับลูกหมาที่วิ่งกระดิกหางเข้าไปหาเจ้าของด้วยความเรวังว่า ฮาซยอนยืนข้างอินแจแล้วพูดรัวราวกับดีใจ

“รีบกลับไปกินข้าวกินยาแล้วนอนกับอาเถอะ”

อินแจมองฮาสยอนก่อนพยักหน้าเงิบๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม แต่เด็กน้อยรู้สึกเหมือนมีหางหมาติดอยู่ตรงก้นของคุณอาของเขาเลย

ฮาสยอนซูลมุนอยู่ในครัวถึงหนึ่งชั่วโมง ผลปรากฏว่าเขาทำแฮมเบิร์กสเต็กที่หน้าตาดีไม่ใช่เล่นออกมาได้สำเร็จ มีแคร่รถกับบรอกโคลีที่ต้มแล้วหันเป็นชิ้นเล็กๆ ทั้งยังโปะไข่ดาวลงบนแฮมเบิร์กสเต็กอย่างสวยงามอีกด้วย เมื่ออุ่นซูปกึ่งสำเร็จรูปและตักใส่ถ้วยใบเล็กเรียบร้อย ฮาสยอนก็รู้สึกภาคภูมิใจ หน้าตามันเหมือนกับเซตอาหารสำหรับคุณหนูที่ขายตามร้านอาหาร อินแจทำตาเป็นประกายทันทีที่คุณอายินจันให้ ฮาสยอนนั่งลงฝั่งตรงข้ามก่อนพูดออกมาด้วยรอยยิ้ม

“กินเยอะๆ นะ ต้องเคี้ยวให้ละเอียดแล้วค่อยกลืนด้วย”

“จะกินให้อร่อยเลยครับ คุณอา”

ทั้งสองคนกินกันอย่างไม่มีลืมหูลืมตาจนเกลี้ยงจาน ฮาสยอนยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นอินแจกินหมดไม่เหลือแม้แต่แคร่รถกับบรอกโคลี หลานใครก็ไม่รู้ช่างน่ารักจริงๆ ทำยังไงถึงได้ไม่เลือกกินแบบนี้ละ ฮาสยอนกังวลว่าอินแจจะไม่ชอบผักจึงถามก่อนซื้อตั้งหลายรอบ แต่อินแจก็พูดอย่างหนักแน่นว่ากินได้ทุกอย่าง ฮาสยอนวางถ้วยชามลงในอ่างล้างจานแล้วเตรียมยาให้อินแจ

“กลืนหายใจ หลับตาปี แล้วก็กลืนเอ้อก! เข้าไปรวดเดียวเลยนะ”

“คุณอา ผมกินยาเก่งเหมือนกันนะครับ”

อินแจพูดหนึ่งๆ ราวกับเยาะเย้ยคำอธิบายแสนโอเวอร์ของฮาสยอน ก่อนเอาช้อนกินยาเข้าปากทั้งอย่างนั้น เมื่อฮาสยอนเอาแก้วน้ำมาให้ด้วยความตกใจ เด็กน้อยก็กลืนน้ำอีกๆ ตามเข้าไปด้วย ฮาสยอนนินทาพาลงเอยถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ขมเหรอ”

“ขมครับ”

“อินแจของอา กล้าหาญมากจริง ๆ ทำไมกินยาขมปีนั้นเข้าไปหมด ในอีกเดียวได้เนี่ย เก่งจังเลย”

ฮาสยอนลูบหัวของอินแจยิ้ม ๆ เด็กน้อยกะพริบตาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ พลังเหลือบมองคุณอา แมื่อดูขาดตกบกพร่อง แต่เด็กน้อยก็ไม่ได้รังเกียจ คำชมเสนออบอุ่นที่อีกฝ่ายบอกกล่าว กลับชอบด้วยซ้ำไป หลังจากกินยาเสร็จ อินแจก็ยึดเตียงฝั่งหนึ่งของคุณอา ฮาสยอนห่มผ้าห่มให้หลานชายอย่าง ระมัดระวังพร้อมบอกว่า

“นอนให้เต็มอิ่มนะ พอตื่นแล้ว ร่างกายก็น่าจะรู้สึกสดชื่นขึ้น”

“คุณอา”

“หืม?”

“จะโทร.ไปที่บ้านคุณย่าเล็กหรือเปล่าครับ”

อินแจกะพริบตาแล้วมองฮาสยอน เด็กน้อยส่ายหน้าเงิบ ๆ มือเล็ก ขึ้นสีแดงเรื่อเพราะพิษไข้ราวลูกพีชขาว ฮาสยอนยึดแก้มทั้งสองข้างของอินแจ แล้วเอ่ย

“ไม่โทร.หรอก”

“ถึงมีคนโทร.มาก็อย่ารับนะครับ”

ฮาสยอนกลุ้มใจเมื่อได้ยินคำพูดอันเด็ดขาดของอินแจ เกิดเรื่องอะไร ขึ้นที่บ้านนั้นกันแน่...แต่ก็กลัดกลุ้มได้เพียงครู่เดียว ฮาสยอนผู้เหนื่อยล้า จากการใช้ร่างกายอย่างหนักก็จมดิ่งลงสู่ห้วงนิราอันเนิ่นนานในทันที

เขานอนหลับสนิทข้างอินแจบนเตียง จนเมื่อพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้วจึงลืมตาตื่นขึ้นมา ฮาสยอนปล่อยให้อินแจนอนต่อ ส่วนตัวเองก็ออกมา ที่ครัวแล้วเปิดเช็กของในตู้เย็น เหลือเพียงน้ำเปล่า เบียร์ และเนื้อสำหรับทำ แฮมเบอร์เกอร์ที่ซื้อมาเมื่อตอนกลางวัน ฮาสยอนคิดว่าคงต้องออกไปซื้อปลา จากซูเปอร์มาร์เก็ตมาอย่างให้อินแจ เขาจึงสวมชุดแล้วออกจากบ้าน ในตอนที่ฮาสยอนออกมาจากเซตอพาร์ตเมนต์ เขาก็ได้ยินเสียงคันทูดังขึ้นจาก ด้านหลัง

“พัคฮาสยอน?”

ฮาสยอนหันหน้าไปมองว่าใครเป็นเจ้าของเสียง ปรากฏว่าเป็นชายหนุ่ม

ที่ไม่รู้จักคนหนึ่งยืนอยู่ใต้แสงไฟจากเสาริมถนน ฮาฮยอนก้มศีรษะทักทาย เพราะคิดว่าอาจจะเป็นลูกค้าที่ตัวเองเคยสักให้ก่อนหน้านี้

“อ่า สวัสดีครับ”

“สวัสดีครับนั้นเหรอ จำฉันไม่ได้หรือไง ตอนอยู่บนเตียงนายพูดแบบเป็นกันเองกับฉันเก่งจะตายไปนี่”

ฮาฮยอนสังหรณ์ใจขึ้นมาทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘บนเตียง’ ออกมาจากปากของอีกฝ่าย...คงจะเป็นคู่นอนของเขาสักคนสินะ ชายหนุ่มก้าวฉับ ๆ เข้ามาหา ฮาฮยอนแล้วกำข้อมือของเขาไว้

“ยังมีรอยสักเต็มตัวเหมือนเดิมเลยนะ บอกแล้วไงถ้าเป็นแบบนี้คนอื่นเขาจะกลัวนาย”

อาชีพของเขาคือช่างสัก มีรอยสักเยอะแล้วมันจะเป็นอะไรไป ฮาฮยอนแค้นเสียงหัวเราะขึ้นมุกหลังจากได้ยินคำพูดของชายหนุ่ม ปฏิกริยาของคนที่เขาเห็นรอยสักของเขาแบ่งออกให้เห็นชัดเจนเป็นสองแบบ ไม่ชื่นชอบมากก็รังเกียจมาก ส่วนใหญ่ฮาฮยอนมักจะปล่อยให้คนที่วิจารณ์รสนิยมของเขาพูดไป ซึ่งพอเขาทำแบบนั้นก็ป็นธรรมดาที่คนเหล่านั้นจะล้อเล่นกันแบบนี้

“ขอแค่นายมีรอยสักน้อยกว่านี้หน่อย ฉันก็คงจะคบกับนายไปแล้ว ไม่คิดจะลบรอยสักบ้างเหรอ”

ชายหนุ่มพูดราวกับเป็นพ่อพระมาโปรด ฮาฮยอนได้แต่ขบขันท่าทีของอีกฝ่ายที่พูดราวกับว่าการได้คบหากับตนเองเป็นเรื่องที่ยอดเยียม มีอยู่คำพูดหนึ่งที่ฮาฮยอนได้ยินมาจากพ่อแม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า ถ้าคนเราจิตใจดีคนอื่นจะมองว่าเราเป็นคนง่าย ๆ ซึ่งชายหนุ่มตรงหน้าก็จัดเป็นคนประเภทนั้น เพราะฮาฮยอนดูเป็นคนง่าย ๆ อีกฝ่ายจึงยังยึดดอกอยู่ได้แม้จะพูดจาสุ้นๆไม่รับประทาน ฮาฮยอนเอ่ยเพื่อเป็นการตัดบท

“ขอโทษนะครับ”

“ทำไม มาตอนนี้แล้วนึกเสียดายที่ปล่อยฉันหลุดมือเหรอ ถึงได้บอกไปตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้วไงไปเอารอยสักออกหน่อย”

“คุณเป็นใครกันแน่ครับเนี่ย พอตีผมจำไม่ได้แม้แต่นิดเดียวเลยนะครับ”

ฮาสยอนเอียงศีรษะถาม เขาพยายามอย่างมากที่สุดไม่ให้ตัวเองพูด
ยั่วผู้ชายตรงหน้า พยายามที่จะไม่พูดว่าผมไม่มีความสนใจในตัวคุณเลย
เพราะฉะนั้นได้โปรด จะไปไหนก็ไปเถอะ แต่อีกฝ่ายกลับเป็นคนที่ได้รับมือ
ได้ยากกว่าที่คิด

“เดี๋ยวฉันจะทำให้นายจำได้ด้วยร่างกายของตนเอง”

“ครับ? คุณคงดูหนังไปมากเกินไปนะครับ แบบนั้นคืออาชญากรรม
แล้ว ปล่อยผมก่อนเถอะครับ”

ฮาสยอนบอกขณะบิดข้อมือออกจากมือของอีกฝ่าย เขาเป็นนักกีฬา
เทควันโดตั้ง⁴สี่และยูโดตั้งสาม เขากังวลว่าตัวเองจะพลั้งมือชกชายตรงหน้า
เข้าให้จนอีกฝ่ายหมอบไป นักกีฬาที่มีลำดับชั้นไม่ควรต่อตีประชาชนทั่วไปนะ
ในหัวได้แต่คิดอยู่แบบนั้น แล้วพอเห็นว่าฮาสยอนดึงข้อมือออกมาได้ง่ายดาย
เกินไป ชายหนุ่มก็คว่ำหมับเข้าที่ไหลด้วยความตกใจ

“นายคิดว่าจะหนีไปได้หรือ”

ดูท่าเขาคงโดนคู่กรณีที่น่ารำคาญเกินต้านขัดขวางเอาไว้เสียแล้ว
ฮาสยอนผินใจไม่พยักหน้าตามที่อยากจะทำ ในหัวคิดแล้วว่าต้องเกลี้ยกล่อม
ให้อีกฝ่ายยอมจากไปแต่โดยดี เพราะเขาต้องรีบไปซื้อปลาแล้วกลับบ้าน
ถ้าอินเจตน์ขึ้นมาจะทำอย่างไร อะไรทำนองนี้ สถานการณ์ตรงหน้านี้เกิดขึ้น
บ่อยๆอยู่แล้ว ดังนั้นฮาสยอนจึงเคยชินพอสมควร

ฮาสยอนค่อนข้างดึงดูดคนแปลกๆได้ดีเป็นพิเศษ ทุกคนแสดงความ
คลั่งไคล้ในตัวเขามาก หรือไม่ก็ร้อนรุ่มใจเพราะอยากผูกมัดและกักขังเขา
เอาไว้ แต่ในบรรดาคนเหล่านั้น มีเพียงคังอูที่แตกต่างออกไป ยุนคังอูเป็น
คนเดียวที่คบหากันโดยให้เกียรติฮาสยอน

“กำลังทำอะไรกันนะครับ”

เสียงที่ได้ยินทำให้ฮาสยอนหยุดดีันรน มันเป็นเสียงของยุนคังอู
อดีตคุณอนโอบไหลฮาสยอนพร้อมคลี่ยิ้มเจื่อนราวกับทำอะไรไม่ถูก

“แค่เพื่อนทะเลาะกันเฉยๆ คุณจะไปไหนก็ไปเถอะครับ”

⁴ คือ ระดับชั้นของกีฬาหลายประเภท เช่น เทควันโด ยูโด หมากล้อม เป็นต้น

“ดูไม่เหมือนเพื่อนทะเลาะกันเลยนะครับ ถ้าคุณไม่ปล่อย ผมจะเรียกตำรวจนะครับ”

คังอูตอบโต้อย่างหนักแน่น ฮาฮยอนเงยหน้าขึ้นมาเห็นคังอูยืนอยู่ตรงหน้า คังอูคงอยู่ระหว่างทางกลับบ้าน ในมือจึงถือถุงพลาสติกที่มีต้นหอมต้นใหญ่ยื่นออกมา ฮาฮยอนขำต้นหอมจนเกือบจะหลุดหัวเราะอย่างไม่รู้กาลเทศะ ชายหนุ่มอีกคนเอ่ยถามคังอูอย่างระแวงระวังเต็มที่

“คุณเป็นใครถึงได้เข้ามายุ่งนี่”

เหตุการณ์เกิดขึ้นในพริบตาเดียวเท่านั้น คังอูปิดมือของชายหนุ่มแปลกหน้าออกแล้วดึงฮาฮยอนมาโอบไว้ในเสื้อวินาที ฮาฮยอนกะพริบตาปริบเมื่อสัมผัสได้ถึงแรงบีบของอุ้งมือแกร่งที่โอบไหล่ของตัวเองอยู่ พอได้แนบชิดกับคังอูอย่างกะทันหัน กลิ่นมินต์หอมสดชื่นจากตัวคังอูก็พุ่งตลบอบอวล คังอูกระชับมือที่โอบไหล่ฮาฮยอนก่อนพูดว่า

“แฟนเก่าของพัคฮาฮยอน”

ฮาฮยอนเงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจหลังจากได้ยินคำพูดที่เปล่งออกมาเหนือศีรษะของตัวเอง สายตาทั้งสองสบกัน สีหน้าอีกฝ่ายแตกต่างจากที่เห็นในคลินิกเด็กเมื่อตอนกลางวัน ความหวงใยเจืออยู่ในแวตาคู่นั้น ชายหนุ่มแปลกหน้ามองฮาฮยอนกับคังอูสลับกัน จากนั้นก็ถ่มน้ำลายลงพื้นก่อนเดินหายลับไป ฮาฮยอนมองภาพด้านหลังของชายคนนั้นแล้วจึงตัวดส่ายตากลับมาหาคังอู อีกฝ่ายกำลังจ้องตนเขม็ง ฮาฮยอนเบนสายตากลับมาอีกครั้งแล้วพูดอย่างประหม่า

“เอ่อ อืม ขอบใจนะ”

“ไม่ बादเจ็บตรงไหนใช่ไหม”

“ถ้าจะเป็นห่วงก็ห่วงผู้ชายคนนั้นเถอะ ลืมไปแล้วหรอว่าฉันเป็นนักกีฬาสมัครเล่น”

“ไม่มีทางลืมหรอกน่า”

คังอูเอ่ยปากพร้อมสวมกอดฮาฮยอน พอคนรูปร่างต้อยคังอูโถมเข้ากอดร่างกายของเขา ฮาฮยอนก็รองรับอีกฝ่ายจนตัวขวนเซ เขาได้แต่กะพริบตาและไม่รู้ว่าควรจะวางมือไว้ตรงไหน อ้อมกอดของอีกฝ่ายช่างอบอุ่น

เป็นช่วงเวลาที่ชวนให้ใจหวนไหว แต่หอมต้นใหญ่ที่คงอุ้งมืออยู่กลับแกว่งไกวตามแรงลมทั้งยังเขี่ยไปมาอยู่แถวแขนของฮาสยอนด้วย เขาผินหน้าต่อความจุกจิกไม่ไหวจึงเอ่ยบอก

“มันจุกจิกมากเกินไปเลยนะ ช่วยเอาต้นหอมออกไปหน่อยได้ไหม”

“ถ้าเอาออกไปให้ นายจะไปกินข้าวด้วยกันหรือเปล่า”

คงอุเอ่ยถาม ก่อนปล่อยฮาสยอนออกพร้อมมรอยยิ้ม ฮาสยอนได้แต่กะพริบตาให้ข้อเสนอของคนตรงหน้า ยุ่นคังอู่มักจะแหวกใจเขาเข้ามาด้วยเสน่ห์แสนอ่อนโยนเสมอ แต่ฮาสยอนพยายามฝืนส่ายหน้า

“ไม่เอาด้วยหรือก เราไม่ได้มีความสัมพันธ์แบบที่จะกินข้าวด้วยกันไม่ใช่หรือไง”

“ก็มีตั้งแต่ตอนนี้นะเลยสิ ความสัมพันธ์แบบนี้”

คงอุคัดค้านคำปฏิเสธของฮาสยอน ยุ่นคังอู่อึ้งจึกเพียงมุ่งตรงไปข้างหน้า กระทั่งตอนเลิกรากันก็ยังเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าฮาสยอนจะเอ่ยคำพูดแข็งกร้าวขนาดไหน คงอุก็ไม่ยอมแพ้ เจ้าตัวยกถุงในมือขึ้นให้ดูพร้อมพูดออกมา

“ฉันซื้อปลาซาบะที่นายชอบมานะ”

“ฉันไม่ใช่ผู้ชายใจง่ายที่หลงกลปลาซาบะหรือคะ”

“นายชอบข้าวห่อปลาซาบะนี่ ฉันซื้อผักกาดหอมกับผักกาดขาวมาด้วย”

ฮาสยอนฟังคำอธิบายของคงอุแล้วกลืนน้ำลาย ไม่ได้ใจง่ายกับฝีมือในหัวเขาจินตนาการไปแล้วด้วยซ้ำว่ากำลังตักข้าวหนึ่งช้อนโปะลงบนซาบะอย่างที่คงอุทำให้ ก่อนใส่ซอสซัมจัง^๕ สูตรพิเศษของยุ่นคังอุแล้วเอาเข้าปากกิน

คงอุมองฮาสยอนเลียริมฝีปากแล้วกลืนยิ้ม ไม่ว่าเมื่อก่อนหรือตอนนี้ฮาสยอนก็พ่ายแพ้ต่อของกินจริงๆ ฮาสยอนโกยความอดกลั้นกระทั่งหยาดหยดสุดท้ายมารวมกันไว้แล้วส่ายหน้า

“ฉันไม่ใช่สัตว์นะ อย่ามาหลอกล่อกันด้วยของกินสิ”

โครกกกก เสียงหวูดเรือดังออกมาจากท้องของฮาสยอน เสียงนั้น

^๕ ซอสชนิดหนึ่งของเกาหลี ส่วนผสมหลักคือซอสพริกเกาหลีกับเต้าเจี้ยว มักจะไว้ใส่กินกับข้าวห่อเครื่องเคียง

ราวกับให้คำตอบว่า อันที่จริงผมเป็นสัตว์ถูกแล้วครับ ฮาฮายอนหน้าแดงเอือก ราวกับมะเขือเทศสุกจัดด้วยความอับอาย คังอูกลั่นหัวเราะอย่างยากลำบาก แล้วพูดเหมือนหยิ่งเจิงฮาฮายอน

“ฉันอยู่คนเดียว น่าจะกินเจ้านี้ไม่หมดหรอก”

“หืม?”

“มากินด้วยกันหน่อยได้ไหม”

คังอูมย้มอ่อนโยนแล้วเอ่ยถาม ฮาฮายอนไม่สามารถตอบรับ คำเชิญชวนของคังอูได้ในทันที เขาอยากกินข้าวห่อปลาซาบะเหลือเกิน แต่ไม่อาจตกปากรับคำได้เพราะรู้ว่าคังอูชักชวนด้วยความรู้สึกแบบไหน

มีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้นที่คนเราจะทำดีกับคนรักที่เลิกรากันไปแล้ว นั่นก็เพราะอยากกลับมาคบกันใหม่ ฮาฮายอนพลันเป็นห่วงอินแจที่อยู่บ้านคนเดียวขึ้นมา เขาส่ายหน้าแล้วพูดว่า

“เอ่อ คงจะไม่ได้หรอก ฉันต้องหาข้าวให้หลานชายที่บ้านกินนะ”

“กินด้วยกันเถอะนะ ฉันจะเตรียมให้ หลานนายชื่อพัคอินแจ หรือเปล่าล่ะ”

“อ้อ อินแจ แค่นี้ก็น่ารักแล้วใช่ไหม แต่การกระทำน่ารักกว่าอีก”

ฮาฮายอนตอบกลับทันทีด้วยรอยยิ้มแพรวพราว ทั้งสองคนเดินไปทาง อพาร์ทเมนต์ของฮาฮายอนอย่างไม่รีบร้อน แค่นี้ถึงอินแจที่กะพริบดวงตากลมโตใสแจ้วก็อารมณ์ดีขึ้นมาแล้ว ถ้ามีเด็กแบบอินแจอยู่ด้วย ก็น่าจะต้องปรับปรุงการใช้ชีวิตที่จมปลักอยู่กับการทำงานจนติดเป็นนิสัยนี้เสียแล้ว

ฮาฮายอนบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่เคยมีร่วมกับอินแจด้วยความร่าเริง ส่วนคังอูก็มองฮาฮายอนเงิบๆ ขณะที่อีกฝ่ายเล่าเรื่องหลานชายเสียงเจื้อยแจ้ว คังอูเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มนี้อีกครั้งในรอบกี่ปีก็ไม่รู้ หมอหนุ่มๆ เอ่ยเรียกฮาฮายอนนิ่งๆ

“พัคฮาฮายอน”

“เพราะนั่นเมื่อกี้อินแจเลยบอกฉัน...หืม?”

“นายน่ารักกว่าอีก”

คังอูพูดด้วยเสียงแผ่วเบาแล้วคลี่ยิ้ม ฮาฮายอนกะพริบตาปริบๆ

ด้วยความตกใจระหว่างที่กำลังเล่าเรื่องของอินแจไปเรื่อย ใบหน้าของเขา ร้อนวูบวาบราวกับมันหวานลนไฟ เขาไม่อาจหาคำพูดใดมาตอบกลับได้ จึงได้แต่เกาคอแล้วเปิดปากพูด

“ผู้ใหญ่วัยนี้จะมื่ออะไรน่ารักกันล่ะ ตอนนี้นั่นไม่ได้อยู่ในวัยเลขสอง แล้วด้วยซ้ำ”

“นั่นนะสิ เป็นผู้ใหญ่มากแล้วแหละ แต่ทำไมนายถึงได้น่ารักจังนะ”

คงอุจาดรอยยิ้มสุขใจก่อนมองฮายอนแล้วถามออกมา ฮายอนรู้สึกอยากกุมหัวใจเอาไว้ให้มัน หากคงอุไม่โผล่มาเมื่อกี้ เขาอาจใช้กำลังกับผู้ชายคนนั้นไปแล้วก็ได้ แต่เขาไม่สามารถทำแบบนั้นกับขุนคังอุ ถึงแม้คงอุจะไม่ได้กระทำการใดที่เป็นผลร้ายต่อตัวเขา แต่กลับทำให้หัวใจของเขาทำงานหนักอยู่เรื่อย ฮายอนนึกหน้าพ้อมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเจือความรู้สึกไม่ยุติธรรม

“นายจะพูดแบบนั้นให้ฉันใจสั่นตลอดเลยหรือไง”

“นายใจสั่นกับฉันเหรอ”

คงอุย้อนถามด้วยน้ำเสียงที่สัมผัสได้ถึงรอยยิ้ม เมื่อได้ยินคังอุพูดแบบนั้น ฮายอนก็กักริมฝีปากพลางคิดในใจว่าพลาดแล้ว ไม่ว่าอย่างไร เขาก็เป็นคนปากพล่อยจริง ๆ แค่ว่ามันมีงานแต่ดันเผยกระทั่งความรู้สึกออกไปจนได้ ฮายอนตอบแบบตะกุกตะกักทั้งยังเต็มไปด้วยความวุ่นวายใจ

“ที่ฉันพูดหมายถึง...แบบว่า...อย่ามาหยอดมุกจีบกันแบบนั้นให้คนอื่นเขาใจสั่นต่างหากเล่า”

“ที่บอกว่าจีบก็ถูกแล้วนะ”

ฮายอนได้ยินคำพูดของคังอุก็คร่ำครวญในใจ ได้โปรดหยุดสักทีเถอะ ถ้าจะฉีกยิ้มสวยพ้อมหยอดมุกจีบกันด้วยใบหน้าหล่อ ๆ นั้น ใครบ้างล่ะที่จะไม่ตกหลุมพราง ฮายอนพยายามสร้างทำเป็นไม่สะทกสะท้านและเบนสายตาทันทีก่อนพูดอย่างหยอกเย้า

“คุณหมोजิบผู้ปกครองได้ด้วยเหรอครับ”

“แล้วไม่ได้เหรอครับ”

“ก็...อืม...ไม่ใช่ว่าไม่ได้สินะครับ”

เมื่อคงอุย้อนถาม ฮายอนก็ครุ่นคิดอย่างถี่ถ้วนก่อนตอบออกมาในเชิง

เห็นด้วย ไม่มีความหมายบอกว่าห้ามแจกขนมจีบผู้ปกครองของคนใช้สักหน่อย

คงอุหัวเราะออกมาเพราะเอ็นดูฮาสยอนที่ยอมรับและพยักหน้าในทันที พอฮาสยอนสบตากับคงอุที่ทอดมองมาราวกับเอ็นดูตนเองนักหนา เขาก็ชะงัก ฝืนเท้าหยุดเดินก่อนเอ่ยปฏิเสธ เขาจะต้องขีดเส้นกันให้ชัดเจน

“ยังงี้ก็เถอะ ขอบใจเรื่องวันนี้มากนะ แต่ขอปฏิเสธไม่ไปกินข้าวด้วยกันแล้วกัน”

“พัคฮาสยอน”

“หืม?”

“ฉันไม่คิดจะปล่อยนายไปหรอกนะ ถ้าเจอกันคราวหน้าก็อย่าปฏิเสธ คำชวนไปกินข้าวอีกล่ะ”

ฮาสยอนกลืนหายใจหลังจากได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย ยุ่คงอุจะรู้บ้างไหมว่า คำพูดเหล่านี้แหวกลึกเข้ามาในใจของฮาสยอนมากขนาดไหน ฮาสยอนได้แต่ยิ้มก่อนเดินเข้ามาในออฟฟิศเมนต์ ทว่าคงอุยังคงเดินตามหลังเขาต่อไป หมายความว่าไม่คิดจะปล่อยกันไปตั้งแต่ตอนนี้เลยเหรอ ฮาสยอนหันหลังกลับไปถามด้วยสีหน้างุนงง

“นายตามมาทำไม”

“ฉันกำลังกลับบ้านต่างหาก”

คงอุเองก็ย้อนตอบด้วยความงงงวยเช่นกัน ฮาสยอนเกาต้นคอเพราะรู้สึกเคอะเขินก่อนจะหันกลับมาเดินต่ออีกครั้ง เข้าใจผิดเรื่องไม่เป็นเรื่องเข้าจนได้ นึกไม่ถึงว่าเขาจะอยู่ออฟฟิศเมนต์เดียวกันกับแฟนเก่า ตอนนี้อย่างผ่านไปไม่ถึงหนึ่งนาทีด้วยซ้ำนับจากที่พวกเขาแยกย้ายกันด้วยบรรยากาศชวนอ่อนไหว แต่ต่างคนต่างกำลังมุ่งหน้าไปทางเดียวกัน น่าอายสันติอยู่ออฟฟิศเมนต์เดียวกันไม่พอ ยังจะอยู่ตึกเดียวกันอีก ในตอนที่เข้ามาข้างในตึกแล้ว ฮาสยอนจึงถามอีกครั้งราวกับไม่อยากจะเชื่อ

“นายอยู่ที่นี้จริงๆเหรอ”

ฮาสยอนกดปุ่มลิฟต์ ในตอนนั้นเอง มือของคงอุก็ทาบลงบนนิ้วมือของฮาสยอน เขาหันกลับไปมองอีกฝ่ายด้วยความตกใจ

“ทำไมนายถึงกดชั้นเจ็ดล่ะ หรือว่านายเพิ่งย้ายมา”

“พัคฮาสยอน นายก็อยู่ชั้นเจ็ดเธอ”

คังอูย้อนถามด้วยสีหน้างงวย ฮาสยอนไม่ได้กลับบ้านมากกว่าหนึ่งอาทิตย์เพราะงานทับตัว จึงไม่รู้ว่ามีใครย้ายมาอยู่บ้านข้างๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ใครจะไปคิดว่าแฟนเก่าจะมาอาศัยอยู่ข้างบ้านล่ะ

ฮาสยอนมีเรื่องอยากถามคังอูมากมาย แต่ยิ่งคำถามเยอะ เขาก็ยิ่งปิดปากแน่น *บังเอิญอย่างนั้นเธอ ไม่ใช่ว่าย้ายมาเพราะรู้ว่าเขาอยู่บ้านข้างๆ หรือไม่ใช่ไหม* ในหัวของฮาสยอนตึกนุ่นด้วยความสงสัยสารพัดเรื่องราวที่นั่นคังอูก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน

“พรหมลิขิตหรือเปล่านะ”

“หา?”

“ถ้าไม่ใช่พรหมลิขิตแล้วฉันจะย้ายมาอยู่บ้านข้างๆ นายได้ไงล่ะจริงไหม”

คังอูคลี่ม้วนพร้อมเอ่ยถามฮาสยอนเหมือนถามความเห็น ฮาสยอนได้แต่ยิ้มด้วยใบหน้าขวยเขิน และทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดก็เดินออกไปอย่างรวดเร็ว เขาต้องรีบไปหาอินแจ ฮาสยอนเดินออกมาพร้อมกับพูดโดยไม่แม้แต่จะเหลียวหลัง

“ไปก่อนนะ”

“ยังไงก็อยู่บ้านข้างๆ กัน”

คังอูพูดไล่หลังด้วยน้ำเสียงเจือความขบขัน เมื่อฮาสยอนได้ยินน้ำเสียงอันแสนจะสบายใจของอีกฝ่ายก็รู้สึกขุ่นเคือง เขาจึงวิ่งไปตามทางเดินเพราะเกิดความตื้อตึงโดยไม่จำเป็น แล้วคังอูก็เอ่ยเตือนกับแผ่นหลังของฮาสยอน

“อย่าวิ่งสิ เดี่ยวก็บาดเจ็บหรือหอก ฉันไม่ไล่ตามนายแล้ว”

ฮาสยอนค่อยๆ ลดความเร็วลง อีกฝ่ายอุตส่าห์พูดอย่างอ่อนโยนแบบนั้นแล้วเขาจะตื้อตึงต่อไปได้อย่างไร ฮาสยอนได้ยินเสียงฝีเท้าอันแข็งแกร่งของคังอูตามมาอยู่ด้านหลัง ตอนนี้เขายืนอยู่หน้าประตูบ้านและกำลังกตรหัสคังอูที่เดินตามมาหยุดอยู่ข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ก็กำลังกตรหัสอยู่เช่นกัน ฮาสยอนเปิดประตูเข้าไปพลางเอ๋ย

“วันนี้ขอบใจนะ”

“บางทีพรุ่งนี้ก็อาจจะม่ี่เรื่องให้ต้องขอบคุณอีกก็ได้ ผันดินะ”

คงอุพุดด้วยน้ำเสียงมั่นใจ จากนั้นก็เดินเข้าไปในบ้าน ฮาฮยอนเหล่ตา
มองประตูบ้านข้างๆ อย่างอ่อนใจ ก่อนที่ตัวเขาจะเดินเข้าบ้านเช่นเดียวกัน
ภายในบ้านเงียบสงัด *อินแจยังม่ี่ตื่นหรือ* ฮาฮยอนคิดพร้อมกับเดินเข้าไป
ในห้องนอน แล้วก็พบว่าอินแจกำลังหลับอยู่พร้อมเสียงลมหายใจดังฟู่ๆ

“อินแจของอา หลับดีจังเลย”

ฮาฮยอนนั่งลงตรงขอบเตียงแล้วลูบผมของอินแจไปด้วย เส้นผมของ
เด็กน้อยขึ้นแฉะ ไข่คงขึ้นสูงม่ี่ใช้เล่น อินแจจึงเหวี่ยงแตกพลั๊ก ฮาฮยอน
ตกใจจนติดตัวลุกขึ้น พอเลิกผ้าห่มออกก็พบว่าผ้าส่วนที่คลุมตัวอินแจ
เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ

“อินแจ! อินแจ!”

ฮาฮยอนลองเขย่าไหล่ของหลานชายอย่างร้อนใจ อินแจเฝื่อนลิ้มตาขึ้น
ก่อนเผยอริมฝีปาก

“คุณอา...”

“อ้อ อาเอง จำได้ใช่ไหม”

“เงียบหน้อย...”

อินแจดึงเอาพลังงานทั้งหมดที่มีมาบอกให้ฮาฮยอนเงียบเสียง จากนั้น
ก็พลอยหลับไปอีกครั้ง ฮาฮยอนรู้สึกอับอายเหมือนถูกขอให้เงียบในห้องสมุด
ทันทีที่อินแจพูดจบ เขาก็ลดระดับเสียงลงแล้วเอ่ยเรียกอีกครั้ง

“อินแจ?”

อินแจไร้ซึ่งคำตอบราวกับหมดสติไปแล้ว ฮาฮยอนยกมือขึ้นอังหน้าผาก
ของหลานชายด้วยสายตาเป็นกังวล มันร้อนอย่างกับไฟ แม้จะให้กินยาไปแล้ว
แต่กลับยังไม่ดีขึ้นสักนิด ฮาฮยอนอุ้มอินแจขึ้นมาด้วยความร้อนใจเพราะ
ทำอะไรม่ี่ถูก เขาได้ยินเสียงดังกร๊อบลั่นขึ้นบนบริเวณเอว ฮาฮยอนร้องโอดโอย
ออกมาโดยอัตโนมัติ

“โอ้ย”

ความเจ็บแปล่ลามจนปวดไปทั้งกระดูกและกล้ามเนื้อ การขดตัวนอน
บนเตียงพับในห้องทำงานหลายๆ วันคงจะหนักหนาเกินไปสำหรับร่างกาย

ของเขาในวัยนี้ ฮาฮายอนแค่อึดใจอื่นแจขึ้นมา แต่บั้นเอวกลับหักท้วงถึงความทรمانเสียแล้ว ทว่าเขาไม่มีเวลามัวแต่มาคิดถึงอาการปวดเอว เขาคิดเพียงอย่างเดียวว่าจะต้องรีบพาอินแจไปโรงพยาบาล

ฮาฮายอนอึดใจอื่นแจเอาไว้ แท้จริงหนึ่งใส่รองเท้าแตะ อีกข้างใส่รองเท้าผ้าใบ ก่อนตะลีตะลันออกจากประตูบ้าน ฮาฮายอนหอบหายใจพลางพึมพำ

“ตอนนี้จะมีโรงพยาบาลไหนเปิดไหมนะ โอ๊ย โรงพยาบาลใหญ่อยู่ไกลจากที่นี่ด้วยสิ จะทำยังไงกับอินแจของฉันดีเนี่ย”

ฮาฮายอนกำลังจะปล่อยให้น้ำตาทะเลลักออกมาด้วยความอัดอั้น แล้วตอนนั้นก็มองเห็นประตูบ้านข้างๆ พอลองคิดดูอีกที มีกุมารแพทย์อาศัยอยู่ข้างห้องของเขานี่นา แต่ปัญหาคืออีกฝ่ายเป็นแฟนเก่า ตอนนั้นเองมือของฮาฮายอนก็กระตุกโดยไม่รู้ตัว คงอุเปิดประตูออกมาในสภาพที่อยู่ในชุดอยู่บ้านสบายๆ และไม่ได้เซตผม เจ้าตัวคงอาบนํ้ามาจึงมีกลิ่นสบู่หอมฟุ้ง

“พัคฮาฮายอน?”

“คงอ...”

ฮาฮายอนแทบจะน้ำตาทะเลลักออกมาเป็นครั้งแรกเมื่อเห็นคงอูแค่เห็นหน้าก็รู้สึกวางใจได้แล้ว รู้สึกเหมือนบริเวณหน้าอกที่เคยอึดอัดเกิดช่องให้ระบายออกได้ คงอูมองฮาฮายอนกับอินแจที่หลับอยู่สลັกันด้วยสีหน้าง่วงก่อนเอ่ยถาม

“เกิดอะไรขึ้น”

“ช่วยอินแจของฉันหน่อย”

“เข้ามาสิ”

คงอูเอ่ยแล้วรีบเปิดประตูให้ทันที ฮาฮายอนสาวเท้าเข้าไปในบ้านของคงอูอย่างเร่งรีบ บ้านของอีกฝ่ายมีกลิ่นประจำของเจ้าตัวลอยฟุ้ง เป็นกลิ่นที่ทำให้นึกถึงความทรงจำเมื่อนานมาแล้ว ฮาฮายอนถอดรองเท้าเหมือนโยนทิ้งโดยไม่มีเวลาให้ซึมซับความทรงจำ ก่อนเข้าไปวางอินแจนอนลงบนโซฟา คงอูที่ตามหลังเข้ามาทาบฝ่ามือลงบนหน้าผากเด็กน้อย วัดชีพจร แล้วจึงเอ่ยถาม

“ได้ใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดตัวให้หรือเปล่า”

“เปล่า ห่มผ้าห่มแบบมิดชิดแล้วให้นอนเลยนะ”

ฮาสยอนส่ายหน้าพลาตตอบด้วยดวงตารื้นน้ำ คังอูกุมขมับเมื่อได้ยินว่าอีกฝ่ายให้เด็กที่กำลังไข้ขึ้นนอนแล้วห่มผ้าให้อย่างมิดชิด แต่คุณหมอไม่สามารถต่อว่าผู้ปกครองที่ทำท่าเหมือนจะร้องไห้ตลอดเวลาได้ และนี่นับเป็นสถานการณ์น่าลำบากใจ คังอูจึงเลือกที่จะพูดลอบโยนฮาสยอนแทน

“ฮาสยอน เวลาเด็กมีไข้ขึ้นสูง นายต้องลดอุณหภูมิร่างกายให้เชาก่อน”

“ทำยังไงล่ะ เพราะฉันทำพลาด อื่นแจของฉันถึงป่วยหนักสินะ”

“ไม่หรอก ถ้าใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดตัวให้ เป็บเดียวไข้ก็ลดลงแล้ว”

คังอูส่ายหน้าพร้อมพูดตอบ ฮาสยอนพุ่งตัวไปที่ห้องน้ำอย่างรวดเร็ว ก่อนเอาผ้าเช็ดตัวออกมาจากตู้เพื่อชุบน้ำ คังอูหัวเราะออกมาเมื่อเห็นฮาสยอนเตรียมผ้าชุบน้ำมาให้ในทันที

“หาผ้าเช็ดตัวเจอได้ยังไง”

“นายวางไว้ตรงที่ที่วางประจำนี่”

ฮาสยอนตอบกลับราวกับเป็นเรื่องดินฟ้าอากาศก่อนถอดเสื้อผ้าให้อื่นแจสมัยที่คังอูกับฮาสยอนอยู่ด้วยกันสองคนก็เช่นเดียวกัน คังอูชอบวางกล่องเก็บผ้าเช็ดตัวแยกไว้ต่างหาก ในตู้จึงมีกล่องเก็บผ้าเช็ดตัวแยกเอาไว้ ทำให้คนที่มาบ้านของคังอูครั้งแรกมักจะหากล่องเก็บผ้าเช็ดตัวไม่เจอเป็นประจำ ฮาสยอนถอดเสื้อผ้าให้อื่นแจแล้วชะงัก ก่อนกล่าวขอโทษเพราะเพิ่งนึกขึ้นได้

“อ๊ะ โทษที เอาผ้าเช็ดตัวออกมาใช้โดยที่ไม่ขออนายก่อนเลย”

“ไม่เป็นไร ฉันชอบ”

คังอูมองฮาสยอนแล้วเอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม เขาชอบท่าทีของฮาสยอนที่จดจำตัวเขาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ฮาสยอนเอียงศีรษะหลังจากได้ยินคังอูพูดแบบนั้น *ประชิดกันหรือเปล่า* เพราะจู่ๆ ฮาสยอนก็ทะเล่หะล่ำมามาจนรบกวนเวลากินมื้อเย็นไม่พอ ยังจะเอาผ้าเช็ดตัวไปใช้ตามอำเภอใจอีก

“ขอโทษที่โผล่มาแบบปุบปับนะ ฉันแคว้งมากเลย นึกออกแค่นาย”

ฮาสยอนกล่าวขอโทษออกมาซ้ำๆ พอค่อยๆ เช็ดตัวให้อื่นแจ เด็กน้อยก็สะดุ้งเป็นระยะ ยิ่งความเปียกชื้นเคลือบทับบนร่างกายที่ร้อนผ่าวด้วยพิษไข้มากเท่าไร อาการก็ดูเหมือนจะบรรเทาลงเรื่อยๆ คังอูคลี่ยิ้มแล้วถามออกมา

หลังจากได้ยินคำพูดของฮายอน

“ทำไมนี่ก็ออกแค่นี้ล่ะ”

“หืม? ก็เพราะว่านายเป็นหมอไง”

“ฟังดูเหมือนจะมีความหมายอีกแบบหนึ่งเลย”

ฮายอนหลุดหัวเราะหลังจากที่ได้ยินคำพูดเจือความอารมณ์ดีของคังอู ทั้งที่ไม่ใช่คนเจ้าเล่ห์ แต่พอมีช่องโหว่แค่นี้เดี๋ยวก็พยายามจะแทรกเข้ามาในใจของคนอื่นเขา ฮายอนเซ็ดตัวให้อินแจไปเรื่อย ๆ พลังเยือกตอบ

“คงเพราะนายอยากฟังให้มันมีความหมายอีกแบบหนึ่งนะสิ”

“ก็ถูก ฉันคิดว่าถ้าคนที่นายนึกถึงเวลาแว้งคว้างเป็นฉันก็คงจะดี”

ชายหนุ่มผู้มีแต่เดินหน้าชนโผล่มาอีกแล้ว ฮายอนชะงักมือที่กำลังเซ็ดตัวอินแจ เขาเพิ่งตระหนักได้ว่าเขาพาตัวเองเข้ามาในถ้ำเสือเพื่อที่จะช่วยชีวิตอินแจเสียแล้ว

ฮายอนพยายามแสร้งทำเป็นเฉยเมยแล้วเซ็ดรักแร้ของอินแจอย่างต่อเนื่อง อินแจคงจึกจี้จี้ลงเมสส่งเสียง ‘อือออ’ ออกมา คุณอาจจึงหยุดมือ คังอูมองตัวของอินแจที่เต็มไปด้วยความเปียกชื้นก่อนเอ่ย

“ตอนนี้น่าจะหยุดเซ็ดได้แล้ว”

เมื่อได้ยินคำพูดของคังอู ตอนนั้นฮายอนถึงได้ก้มลงมองอินแจ ร่างของเด็กน้อยวาววับเพราะเขาเซ็ดตัวให้ทั่วทุกซอกทุกมุม คำพูดของคังอู ทำให้เขาสติล่องลอยจนไม่รู้ว่าจะเซ็ดตัวให้อินแจไปทั่วแล้ว คังอูถามพลังลุกขึ้น

“ยังไม่ได้กินข้าวใช่ไหม กินด้วยกันสิ”

“โอ๊ะอើย พอดีว่าฉันลืมนิดเปิดแก๊สก่อนออกมานะ”

“ถ้านั้นก็ไปปิดแล้วค่อยมา”

ฮายอนพยายามจะใช้ข้ออ้างเดียวกับเมื่อเช้า แต่กลับโดนตัดบทด้วยคำพูดอันเด็ดขาดของคังอู ตอนนี้เขาไม่สามารถหลบเลี่ยงได้ คังอูเปิดเตาเอาปลาซาบะใส่ลงในกระทะ ก่อนพูดกับฮายอนที่อยู่ข้างหลัง

“ถ้าอินแจป่วยอีก นายก็จะเป็นห่วงไม่ใช่หรือไง อยู่กับฉันจนกว่าอินแจใช้ลดน่าจะสบายใจกว่านะ ในระหว่างนั้นก็มากินข้าวกับฉันนี่ ถือว่า

ใช้จ่ายแทนค่ารักษา”

ขุนคังอุพุดจนาฟ่งเสียด้วยสิ ฮาฮยอนรู้ว่าอีกฝ่ายพูดแบบนั้นเพราะเอาใจใส่ตัวเขา ปลาซาบะในกระทะส่งเสียงดัง ‘ฉ่าาา’ เมื่อถูกย่าง ทั้งยังโชยกลิ่นหอมชวนน้ำลายไหล กลิ่นเค็มๆ ของปลาอย่างลอยฟุ้งขึ้นมา ห้องของฮาฮยอนก็ร้องดัง ‘โครกกก’ ตอบสนองกลิ่นนั้น นาฬิกาแจ้งเตือนเวลาอาหารที่ไร้หัวคิดนี้ไม่รู้จักกาลเทศะเอาเสียเลย ฮาฮยอนยกหลังมือขึ้นถูแก้มแดงเรื่อแล้วเอ่ยปากว่า

“ถ้านั้นเต๋ยวฉันล้างผักกาดหอมก็แล้วกัน”

ฮาฮยอนไม่สันหัดเรื่องการทำอาหาร เขาเชี่ยวชาญการย่างเนื้อหรือดาวไข่แบบง่ายๆ ก็จริง แต่อาหารนอกเหนือจากนั้นอยู่ในความรับผิดชอบของคังอุเสมอ เมื่อติดหนี้บุญคุณอีกฝ่ายไปแล้วยอมไม่สามารถนั่งนิ่งรอรับข้าวมากินฟรีๆ ได้ จึงบอกว่าย่างน้อยก็จะช่วยล้างผักกาดหอมให้ ก่อนจะลุกเดินเข้าครัวไป ตอนที่ฮาฮยอนล้างผักอยู่ตรงอ่างล้างจาน คังอุที่กำลังย่างปลาซาบะก็พูดว่า

“ฉันจะต้มซุ๊ปเต๋าเจ็ยวนะ โอเคใช่ไหม”

“ชอบมากเลยละ”

ฮาฮยอนตอบด้วยรอยยิ้มแพรวพราวโดยลืมไปว่าอยู่ต่อหน้าคังอุ ซุ๊ปเต๋าเจ็ยวกับข้าวห่อปลาซาบะนั้นหรือ ต้องยอมรับในเซนส์ของขุนคังอุจริงๆ คังอุพักปลาซาบะไว้แล้วหยิบวัตถุดิบสำหรับทำซุ๊ปเต๋าเจ็ยวออกมาจากตู้เย็นพร้อมกับถามไปด้วย

“ฉันหรือ”

“มะ...ไม่ใช่สิ ซุ๊ปเต๋าเจ็ยวไงเล่า!”

ฮาฮยอนสะดุ้งโหยงก่อนส่ายหน้าแล้วย้อนตอบ หยดน้ำกระเด็นไปทั่วอ่างล้างจานเพราะเขาถือใบผักกาดหอมโบกไปมาด้วยความตกใจ ฮาฮยอนผะงะแล้วรีบใช้ผ้าเช็ดอ่างล้างจานอย่างฉับไว ทั้งยังคอยระแวดระวังอีกฝ่าย คังอุมองท่าทางนั้นแล้วหัวเราะออกมาพร้อมขยับมืออย่างวุ่นวายไปด้วย คุณหมอนั้นหัวหอมกับซูกินีเป็นทรงลูกเต๋า ก่อนเอาใส่หม้อดินเผาแล้วรินน้ำเคี่ยวเนื้อลงไป หลังจากนั้นก็ละลายเต๋าเจ็ยวให้เข้ากัน แล้วคังอุก็พูดต่อโดยเสร้าง

ทำเป็นเศร้าสร้อย

“ใจร้ายจังนะ ฉันสู้ซุ๊ปเต้าเจี้ยวไม่ได้เลยเธอ”

“เอาเต้าหู้มานี่สิ เตียวฉันหั่นให้”

ฮาสยอนแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินและเปลี่ยนเรื่องพูด คงอุเตรียมมัดตุ๋นดิบ เสร็จอย่างรวดเร็ว จึงเท่ากับว่าฮาสยอนได้แต่สะบัดน้ำออกจากผักกาดหอม เท่านั้น ทุกครั้งที่ฮาสยอนกดมีดลงไป เต้าหู้ก็รับน้ำหนักไม่ไหวจนแหลกและ ฮาสยอนเขม่นมองเต้าหู้ รู้สึกว่ามันแปลกๆ จึงเอ่ยถาม

“อันนี้คือเต้าหู้นุ่มเธอ”

“ไม่ใช่ นายจับมีดกลับด้านอยู่”

คงอุเอ่ยตอบแล้วระเบิดเสียงหัวเราะ หน้าตาของเต้าหู้ที่ใช้สั่นมีดหั่น จนและเหมือนอาหารเด็กอ่อนนั้นชวนขำพอสมควร ฮาสยอนเช็ดหน้าที่ร้อน วูบวาชื่นก่อนพูดออกมาอย่างหน้าไม่อาย

“ฉันหั่นแบบนี้เพื่อให้ย่อยง่ายๆ ใจ นายไม่รู้ใช่ไหมล่ะ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

คงอุถึงกับส่ายหน้าแล้วหัวเราะลั่นเมื่อได้ฟังคำตอบของฮาสยอน ไม่ว่า เมื่อก่อนหรือตอนนี้ ฮาสยอนก็มอบเสียงหัวเราะให้ในจุดที่ไม่คาดคิดเสมอ

คงอุเทเต้าหู้ที่ฮาสยอนบดลงไปในซุ๊ปเต้าเจี้ยวที่เดือดปุดๆ ถ้าใคร มาเห็นหน้าตาซุ๊ปเต้าเจี้ยวก็คงถามออกมาแล้วว่าไอ้ที่ลอยอยู่บนนั้นคือ ริคอตตาชีส^๖ หรือเปล่า ฮาสยอนกำลังจะหลีกทางไปจากตรงนี้ แต่เอดันไปกระแทกกับอ่างล้างจาน ความเจ็บปวดจึงถาโถมขึ้นเป็นสองเท่า เนื่องจากซ้ารอยเดิมกับตรงที่เคยปวดเมื่อตอนที่อุ้มหลานชาย

“โอ๊ย เออฉัน”

“ถอดออกสิ”

“นี่นายบอกให้ฉันถอดจั้นเธอ”

ฮาสยอนย้อนถามด้วยความตกใจสุดขีดเมื่อได้ยินคำพูดของคงอุ เขาได้ยินถูกต้องชัดเจนหรือเปล่าละ ช่วงขณะหนึ่ง ในหัวของฮาสยอนวาดภาพ

^๖ ีตาลีเยนชีสชนิดหนึ่ง

นางสนมที่กำลังถวายเป็นประเพณีในท้องพระบาทของพระราชินีมา
ฮายอนร้อนรนจนตัวแดงคล้ำไปถึงศีรษะในชั่วพริบตา จากนั้นก็พูด
ออกมาอย่างกระอักกระอัก

“นี่นายเห็นฉันเป็นคนแบบ...แบบที่พอนายบอกให้ถอดก็จะถอดเลย
หรือไง”

“นายตกใจเหรอ ก็นายดูเหมือนเจ็บแหวะ ฉันเลยบอกให้ถอด จะได้
ดูให้”

คังอูกะพริบตาปริบ ๆ มองปฏิกิริยาโต้ตอบของฮายอนพลางตอบ
ฮายอนส่งเสียงตอบรับว่า “อ้ออ้อ” แล้วพยักหน้าเป็นเชิงบอกว่าเข้าใจแล้ว
ความอับอายถ้าได้เข้ามาทำให้ใบหน้าขึ้นสีแดงก่ำยิ่งกว่าเก่า เขารู้สึกอยากจะ
หาปื้บมาคลุมหัวเหลือเกิน คังอูมองฮายอนที่เสียบไปแล้วเอ๋อถามยืม ๆ

“คาดหวังอะไรอยู่เหรอ”

“คะ...คาดหวังอะไรของนาย”

ฮายอนส่ายหน้าหรือก่อนย้อนถาม ถ้าบอกว่าไม่ได้คาดหวังก็โกหก
แล้ว ในหัวของฮายอนอัดแน่นไปด้วยเรื่องราวบหวิที่คงจะไม่สามารถบรรยาย
ออกมาได้ คังอูมองฮายอนแล้วเอ๋อเสียงแผ่วเบา

“ถ้านายแสดงท่าทางน่ารักให้เห็นบ่อย ๆ ฉันก็คิดอะไรแปลก ๆ สิ”

“ไม่สิ ฉันแค่บอกว่าปวดแหวแต่นายดันบอกให้ถอดนี่ แบบว่า...ฉันก็
ต้องคิดอะไรแปลก ๆ เหมือนกันไม่ใช่หรือไง”

ฮายอนร่ายยาวออกมารวกับรู้สึกไม่ยุติธรรมหลังจากได้ยินคำพูดของ
คังอู บรรยายภาพล้นเกล้าประหลาดขึ้นในพริบตา ในครีมีเพียงเสียงซู่
เดือดปุด ๆ ฮายอนรู้สึกเขินอายเกินกว่าจะสบตาอีกฝ่ายจึงหันหน้าหนี คังอู
เรียกอีกฝ่ายเสียงทุ้ม

“ฮายอน”

“อ้อ”

“ขออูแหวหน่อยได้ไหม”

คังอูเอ๋อถามเสียงแผ่ว ฮายอนพยักหน้าอย่างไม่มั่นใจเพราะไม่อาจ
รับรู้ความคิดภายในใจของอีกฝ่าย ว่าอยากรักษาให้หรืออยากจับแหวเขากันแน่

คงอุพุดต่อเมื่อดูออกว่าฮาสยอนลั้งเล

“ถ้านายไม่ชอบ ฉันจะไม่ทำอะไรทั้งนั้น เรื่องอื่นจะยังไปไม่รู้หรอก แต่ฉันไม่อยากให้นายเจ็บ”

ที่กำลังพูดถึงเรื่องรักษาเอาไว้ให้แน่ๆ ไซ้ใหม่ เมื่อฮาสยอนฟังคำพูดของคงอุแล้วตีความได้แตกต่างออกไป ใบหน้าจึงร้อนเทอ ไม่อาจรู้ได้ว่าเป็นเพราะช่วงนี้เขาห่างจากเรื่องอย่างว่ามากเกินไปหรือคงอุแกล้งพูดทั้งนัยชวนให้เข้าใจผิดกันแน่ ฮาสยอนยอมให้อีกฝ่ายดูเวยอย่างเสียไม่ได้พร้อมกับพูดย้า

“แค่ดูอย่างเดียวนะ”

“จับละ”

“จับอะไรของนาย!”

“ไม่ใช่ มันต้องจับดูถึงจะรู้ว่าเจ็บตรงไหน ฉันเลยถามไป”

คงอุตอบยี้มๆ หลังจากได้ยินฮาสยอนว่าแบบนั้น กระทั่งท่าทางของฮาสยอนที่ระแวงระวังกันสุดขีดทั้งที่หน้าแดงเถือกก็ยังคงดูน่ารักจนเพลอยี้มออกมา ฮาสยอนเปล่งเสียงดัง “อ้ออออ” อย่างขวยเขินแล้วเกาตรงต้นคอ เขาอับอายเกินจะบรรยายเพราะเข้าใจผิดเรื่องหน้าขายหน้าอยู่เรื่อย คงอุยี้มพร้อมจับชายเสื้อของฮาสยอนก่อนเอ่ย

“จะถกเสื้อขึ้นแล้วนะ”

คำพูดอ่อนโยนของคงอุฟังดูประหลาดชอบกล พุดแบบนี้ดูเหมือนคู่รักในคืนส่งตัวเข้าหอเลยนะสิ แถมยังเกิดขึ้นระหว่างเตรียมมื่อเย็นในครัวอีกด้วย นี่น่าจะเป็นพฤติกรรมของสามีภรรยาข้าวใหม่ปลามันที่เราร้อนถึงขีดสุด คงอุพุดจบประโยคที่ไร ฮาสยอนก็น้ำร้อนนวบวาบทุกครั้งจนต้องยกฝ่ามือขึ้นมาปิดหน้า เมื่อเห็นแบบนี้ คงอุก็คลียี้มพร้อมบอกว่า

“อย่าปิดหน้าสิ มันเหมือนฉันฝันใจนายเลย”

“นายจงใจทำแบบนี้ไซ้ใหม่ นายกำลังสนุกที่ได้ปั่นหัวให้ฉันเข้าใจผิดไซ้ใหม่ หา”

ฮาสยอนลดฝ่ามือลงมองคงอุก่อนเอ่ยถามเสียงฮึดฮัด ไม่ว่าจะคิดอย่างไร เขาก็น่าจะไม่ได้เข้าใจผิดแบบบิดการไปเองคนเดียว คงอุต้องยัดเยียด

ความคิดแปลกๆให้เขาไม่ผัดเน่ คังอูวาดรอยยิ้มสวยพลางย้อนถาม

“จับได้แล้วเหรอ”

“ฉันไม่พูดกับนายแล้ว”

“ถ้าฉันระหว่างที่นายไม่พูด ฉันขอลองเช็คอาการดูหน่อยนะ”

คังอูโต้กลับคำพูดของฮาซยอนอย่างไม่ยอมแพ้แล้วเลิกเลื้อยของอีกฝ่ายขึ้น เอวบางของฮาซยอนปรากฏให้เห็นภายใต้ชายเสื้อ ชาวชะมัด ผิวกายของฮาซยอนที่เปิดเผยสู่สายตาฉันขาวจันท้อยคำนั้นผุดขึ้นมาโดยอัตโนมัติ คังอูวางปลายนิ้วลงบนแผ่นหลังชาวผ่องของฮาซยอนที่ปรากฏให้เห็นพร้อมพูดว่า

“ไม่ได้สักส่วนที่อยู่ใต้ร่มผ้าเหมือนเคยเลยแฮะ”

“ไหนๆก็สักแล้ว สักในที่ที่มองเห็นดีกว่าตรงที่มองไม่เห็นนี่”

“แต่ฉันชอบนะ มีแค่ฉันที่ได้เห็นผิวไร้รอยสักของนายนี่นา รู้สึกเหมือนได้ครอบครองส่วนลับของนายเพียงคนเดียวเลย”

คังอูไล่มือลงมาตามกระดูกสันหลังของฮาซยอน ทุกครั้งที่มือของคุณหมอเฉียดผ่านผิวกาย ฮาซยอนก็จะตัวสั่นเทา สมารถจ่ออยู่กับสัมผัสจากมือของคังอูจนไม่ได้ยินสิ่งที่อีกฝ่ายพูดอย่างชัดเจนด้วยซ้ำ มือนั้นไ้ผ่านกระดูกสันหลังที่หนุนออกมา แล้วลดระดับลงมาจนถึงแถวสะโพก ฮาซยอนพรุลงหายใจที่กลืนเอาไว้อย่างยากลำบากออกมาเบาๆ

“ฟู...”

คังอูเริ่มกดน้ำหนักลงบนกล้ามเนื้อที่ปวดตึงเหนือสะโพกของฮาซยอน ซ้ำๆ พอใช้ปลายนิ้วหนักดลงบนกล้ามเนื้อเอว ฮาซยอนก็กำขอบอ่างล้างจานแน่น เมื่อความปวดลามขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลัง ความรู้สึกชาหนึบก็ส่งผลให้ปลายนิ้วเท้าพลอยขดเข้าหากันไปด้วย ฮาซยอนเปล่งเสียงร้องออกมาด้วยความทนไม่ไหว

“อ้า!”

“เจ็บตรงนี้เหรอ ตรงนี้ล่ะ”

“เจ็บ คังอู อ๊ะ!”

ฮาซยอนกรีดร้องพร้อมบิดเอวไปด้วย ยิ่งคังอูสัมผัสเอวของเขา

อย่างผิดปกติก่อนเท่าไร ท้องน้อยก็ยิ่งหดเกร็ง เสียงร้องของฮายอนแทบจะเหมือนกับเสียงอดอ้อนหวานแหลม ทุกครั้งที่ตั้งขึ้นข้างหูก็จะกระตุ้นให้จินตนาการถึงเรื่องผิดบาป ฮายอนเงยหน้าขึ้นพูดด้วยนัยน์ตาน้ำ

“คงอู เบา...”

“พูดแบบนั้นแล้วฉันจะเบาได้อย่างไร พัดฮายอน”

คงอุพรุลมหายใจหนักหน่วงออกมาก่อนเอ่ย จุดแรกเริ่มของคงอุคือความเป็นห่วง เขาคิดว่าคงอูจะช่วยดูบริเวณที่ปวดเพราะฮายอนร้องบอกว่าปวดเอว แต่นั่นไม่ถึงว่าจะลามมาเป็นบรรยากาศแปลกประหลาดแบบนี้ ช่วงที่เลิกรากัน เขาลืมไปเสียสนิทว่าฮายอนมีร่างกายที่รู้สึกไวมากขนาดไหน ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งที่คงอุโถมเข้าใส่ด้วยความอดรนทนไม่ไหว เพราะแม้ปลุกเร้าเพียงน้อยนิด อีกฝ่ายก็ส่งเสียงร้องหวานหูออกมาแล้ว

“อะ อ้าาา คงอู...”

ฮายอนหายใจหอบถี่พร้อมทั้งเรียกชื่อคงอุที่ช่วยนวดกล้ามเนื้อบริเวณเอวของตัวเองไม่หยุดปาก ตอนนี้รู้สึกเจ็บไปหมด ปัญหาคงอยู่ที่การทำงานติดต่อกันทั้งอาทิตย์โดยไม่แม้แต่จะกลับบ้าน คงอุแทบจะคิดวิตถารเมื่อได้ยินชื่อของตัวเองที่เล็ดลอดออกมาจากปากของฮายอน แน่แน่นอนว่าคุณหมอมแค่ช่วยดูกล้ามเนื้อเอวที่ขัดตึงเท่านั้น แต่บรรยากาศกลับแปลกประหลาดขึ้นในตอนนี้เองที่อินเจเดนขี้ตาเข้ามาในครัว

“คุณอา?”

ฮายอนรีบผลักคงอุออกอย่างไร้เยื่อใยแล้วยืนพิงอ่างล้างจานโดยสร้างทำเป็นนิ่งเฉย คงอุผู้โดนผลักกระเบิดเสียงหัวเราะออกมาเพราะขบขันอีกฝ่ายที่พยายามสร้างทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งที่หน้าแดงก่ำ อินเจกวาดตามองสถานการณ์ในครัวเงียบ ๆ ก่อนเปิดปากพูด

“เหมือนโผล่ลูกเลยครับ”

“หือ?”

ฮายอนได้ยินคำพูดของอินเจก็ตกใจจนเบิกตากว้าง เขาใจหายใจกว่าเพราะคิดว่าอินเจอาจจะรับรู้ได้ว่าบรรยากาศในครัวมันแปลกประหลาด ฮายอนจับตามองริมฝีปากจิ้มลิ้มของอินเจที่เผยอขึ้นอย่างใจจดใจจ่อ

“คุณอา ชุปเดือดปุดๆ เลยครับ”

อินแจชี้ไปทางชุปเต้าเจี้ยวพร้อมเอ่ยบอก มันเดือดพล่านข้ามระดับ คำว่าปุด ๆ จนเหมือนน้ำชุปจะกระโดดออกมาจากหม้อดินเผาแล้วด้วยซ้ำ คังอุริบปิดแก๊สตามคำบอกของอินแจก่อนพูดว่า

“ชอบใจที่บอกนะ อินแจ”

ฮาฮยอนผู้ที่ย่อมไม่รู้ว่าชุปเดือดเป็นธรรมดา แต่หาได้ยากที่คังอุริจะไม่รู้ ปกติคังอุริไม่เคยสูญเสียความเยือกเย็น แต่กลับเสียที่ให้อาฮยอน ในวันนั้นจนทำสติหลุดลอยไปหมด เพราะมันแว่นวดเอวจึงไม่รู้ตัวแม้แต่หน่วยว่าชุปเดือดแล้ว ฮาฮยอนยกหลังมือขึ้นถูใบหน้าแดงเรื่อก่อนนั่งยอง ๆ ลงตรงหน้าอินแจ จากนั้นก็สบตากับเด็กน้อยแล้วเอ่ยถาม

“อินแจ รู้สึกดีขึ้นบ้างหรือยัง”

“...ผมจะแก้มถึงหลับให้อีกรอบนะครับ”

อินแจจึงฮาฮยอนไม่ละสายตาแล้วพูดออกมา แก้มถึงหลับนั้นหรือ ฮาฮยอนเอียงศีรษะพลางเอ่ยถาม

“หืม? จะแก้มถึงหลับทำไมล่ะ”

“เพื่อน ๆ ที่โรงเรียนอนุบาลบอกว่า เวลาพ่อแม่จับกันจะช่วยแก้มถึงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นนะครับ”

คังอุริกระแอมออกมาราวกับตกตะลึงหลังจากได้ยินสิ่งที่อินแจพูด ฮาฮยอนหันรื้อนจัดจนขึ้นสีแดงหลังจากได้ฟังคำพูดของหลานชายที่จู่โจมกันอย่างไม่ทันตั้งตัว และไม่มีจังหวะให้สกดกัน เคยคิดว่าอินแจที่หูตาไวน่าจะไม่วินิจฉัยอะไรทั้งนั้น แต่เขาคาดเดาผิดไปอย่างใหญ่หลวง อินแจลูบใบหน้าแดงเถือกเหมือนมะเขือเทศของคณอาแล้วกล่าวว่า

“คุณอา ใช้ขึ้นแล้วครับ”

“หืม? สงสัยจะใช้ขึ้นเพราะน้ำชุปเดือดปุด ๆ จนร้อนไปหมดเลยนะ”

“เหวอครับ ถ้าันคุณหมอก็ร้อนจนใช้ขึ้นเหมือนกันเหวอครับ”

อินแจฟังคำพูดของฮาฮยอนแล้วจึงชี้ไปทางคังอุริพร้อมเอ่ยถาม ตอนนั้นฮาฮยอนถึงได้หันหน้าไปมองคังอุริบ้าง คุณหมอกำลังยืนหันหลังและเปิดหม้อหุงข้าวเพื่อตักข้าวอยู่ เอกลักษณ์ของคังอุริคือถ้าเขิน ลำคอ

จะเป็นสีแดงจัด ฮาฮายอนหัวเราะและพยักหน้าเมื่อเห็นลำคอของคังอูขึ้นสี

“อ้อ คุณหมอก็คูท่าจะร้อนจัดเลยแหละ”

“อีนแจ กินข้าวกันดีกว่า”

คังอูเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็วราวกับเงินอาย ถึงแม้ว่าจะทำใจลำบากขึ้นบ้างเวลาอยู่ต่อหน้าฮาฮายอน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าเด็กน้อย คังอูมักจะพ่ายแพ้อย่างหมดท่า ฮาฮายอนเข้าใจทางที่ทำอะไรไม่ถูกของคังอูจึงหัวเราะดังที ๆ ออกมา ส่วนอีนแจก็วิ่งฉิวไปหาคังอูแล้วยื่นมือไปตรงหน้า

“ขอซ้อนกับตะเกียบหน่อยครับ”

“หืม? เอาซ้อนกับตะเกียบไปทำไมครับ”

“แม่เคยบอกว่าเวลากินข้าวต้องวางซ้อนกับตะเกียบครับ”

อีนแจจะพริบดวงตากลมโตพร้อมตอบด้วยเสียงชัดเจนใสแจ้ว ฮาฮายอนเอ็นดูท่าทางนั้นมากจนยกมือขึ้นมาปิดปาก พี่สะใภ้ของฮาฮายอนหรือแม่ของอีนแจนั้นค่อนข้างเข้มงวดในการเลี้ยงลูก เธอเป็นคนขึ้นชื่ออีนแจให้มีเสน่ห์ดึงดูดที่สุภาพนุ่มนวล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของการเล่นมารยาทในชีวิตประจำวัน

คังอูทอดสายตามองอีนแจอย่างปลื้มใจแล้วส่งซ้อนกับตะเกียบให้เด็กน้อยสามชุดพลางพูดว่า

“ขอบใจที่ช่วยวางซ้อนกับตะเกียบให้นะ”

อีนแจรับตะเกียบจากคังอูก่อนค้อมศีรษะตอบรับ ฮาฮายอนเอ็นดูท่าทางนั้นจนถึงขั้นอยากถ่ายรูปเก็บไว้ พอล้างมือเข้ากระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบโทรศัพท์มือถือก็มีสายโทร.เข้ามาพอดี

[อาสาวคนเล็ก]

อะไรจะเกิดก็ต้องเกิดสินะ ฮาฮายอนสูดลมหายใจเข้าหลังจากเห็นว่า เป็นเบอร์ของอาสาวคนเล็กบนหน้าจอ แน่แน่นอนว่าอีนแจเคยอ้อนวอนว่าถึงบ้านไหนโทร.มาก็อย่ารับ แต่ด้วยสถานะของฮาฮายอนจึงทำแบบนั้นไม่ได้ เขาต้องบอกอาสาวก่อนที่จะทางนั้นจะแจ้งความว่าอีนแจหายตัวไป ฮาฮายอนตั้งใจจะบอกให้เธอรู้ว่าอีนแจอยู่กับเขาและปลอดภัยดี รวมทั้งถือโอกาสถามเหตุผลที่หลานหนีออกจากบ้านด้วย ฮาฮายอนเอยกับอีนแจและคังอู

ที่อยู่ในครัว

“เดี๋ยวไปรับโทรศัพท์แบบหนึ่งนะ”

“สายจากใคร”

คงถามอย่างห่วงใยหลังจากที่เห็นสีหน้าของฮาซายอนหม่นลง สายตาของอินแจที่วางซ้อนกับตะเกียบอยู่พลันจับจ้องมาทางผู้เป็นอา ฮาซายอนระงับจิตใจอันรุ่มรวยเอาไว้พลางยกไหล่แล้วพูดว่า

“ก็...นั่นแหละ”

“แฟนโทร.มาหรือไง”

คงถามขณะจ้องฮาซายอนที่ไม่ยอมตอบให้ชัดเจนอย่างอดกลั้นไม่ว่าอย่างใด คงนึกน่าจะเข้าใจผิดมหันต์ ฮาซายอนหลบจากออกไปโดยไม่ได้ตอบอะไรเพราะไม่สามารถสารภาพความเป็นจริงออกไปได้ พอออกมารับสายตรงระเบียบ เสียงของอาสาวที่ไม่ได้ยินมานานก็ดังออกมาจากโทรศัพท์

“ฮาซายอนเธอ อินแจได้ไปบ้านเธอหรือเปล่า ขอโทษที่ถามซ้ำเกินไปมากเลยนะหลานรัก ที่นี้เกิดภูเขาถล่ม สัญญาณโทรศัพท์เลยโดนตัดหมดเลย”

“อะไรนะครับ”

ฮาซายอนย้อนถามด้วยความตกใจหลังจากได้ยินคำพูดของอาสาว เขาตกใจจนเกือบโพล่งสิ่งที่อยู่ในใจออกไปทั้งอย่างนั้นแล้วว่า *รู้ได้อย่างไรครับ ว่าอินแจหนีมาที่บ้านผม* แต่ก่อนอื่นเลยคือเขาเป็นห่วงอาสาว

“ตอนนี้โอเคดีใช่ไหมครับ”

“ไม่ต้องเป็นห่วงอาหารอก ทุกคนปลอดภัยดี ได้ยินว่าพอพวกลุงๆ ข้างบ้านที่อยู่ในศาลาเห็นภูเขาถล่มลงมาก็คว่าโต๊ะที่กำลังเล่นอัลกาก็⁷ แล้วหนีเตลิดไปเลย”

เสียงหัวเราะของอาสาวดังลอดโทรศัพท์ออกมา ตอนนั้นฮาซายอนถึงได้ถอนหายใจเบาๆ หลังบ้านของอาสาวเป็นภูเขา ถึงแม้จะมีการสร้างรั้วกันระหว่างพื้นที่อยู่อาศัยกับภูเขาไว้แล้ว แต่ไม่ได้ก่อสร้างตามที่ถูกที่ควร จึงได้

⁷ บอร์ดเกมประเภทหนึ่งของเกาหลี เล่นโดยเอาหมากมาวาง แล้วใช้นิ้วคีบไปชนหมากของอีกฝ่ายให้หลุดออกนอกกระดาน

เผชิญกับเหตุการณ์ภูเขาถล่มครั้งแล้วครั้งเล่า หากร้ายแรงเข้าหน่อยก็ใช้โทรศัพท์ที่ไม่ได้เนกเช่นวันนี้อยู่บ่อยครั้ง ฮาฮายอนค่อยๆ เปิดประเด็นเรื่องอื่นแฉะ

“คือ...แบบว่า...อื่นแฉะ...”

“ตายแล้ว จริงด้วยสิ อาตั้งใจจะมาคุยเรื่องอื่นแฉะซะใหม่ ตั้งสติหน่อยสิฉัน ฮาฮายอน เข้าใจอาหน่อยนะ พออายุเยอะก็เป็นแบบนี้กันหมดนั่นละ ก่อนหน้านี้อาเคยลืมหโทรศัพท์มือถือไว้ในตู้เย็นด้วยซ้ำไป”

อาสาวของฮาฮายอนค่อนข้างชอบพูดนอกเรื่องเยอะเป็นพิเศษ รู้ทั้งรู้ว่าเธอหลุดประเด็น แต่ฮาฮายอนก็ยังคอยเอออตามเป็นอย่างดี

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ช่วงนี้ผมก็สับสนรหสประตูปบ้านเหมือนกันครับ”

“ว้าย แค่นั้นเองเธอ อาลืมหว่าบ้านตัวเองอยู่ชั้นไหนด้วยนะ”

อาของเขาหัวเราะคิกคักปิดท้ายทุกครั้งทีพูดจบ ทั้งสองแข่งกันอวดอาการหลงลืมอยู่พักใหญ่ก่อนที่ฮาฮายอนจะเปิดประเด็นขึ้นอีกหน

“แล้วเรื่องอื่นแฉะละครับ”

“อ๊ะ จริงสิ พอลืมหตาตื่นขึ้นมาตอนเช้า เขาก็เขียนโน้ตทิ้งไว้ว่าจะหนีออกจากบ้านและออกไปแล้วละ ทั้งยังทุบกระปุกหมูที่เก็บออมอย่างข้แข็งก่อนออกไปด้วย”

“ครับ? คะ...คงตกใจแฉะเลยนะครับ”

“คุณพระคุณเจ้า อาตกใจจนลมแทบจับเชียว แต่เพราะเกิดเหตุภูเขาถล่มขึ้น แล้วอาจะไปมีสติสตั้งติดต่อหาเธอที่ไหนกันละ ไซ้ใหม่”

อาของเขาพูดด้วยน้ำเสียงเจือความกังวลราวกับบอกว่าไม่ต้องพูดถึงเลย ความซุหลมที่อื่นแฉะผู้เยือกเย็นเป็นที่สุดก้อขึ้นทำให้ฮาฮายอนตกตะลึงจนอ้าปากค้าง เขาจินตนาการภาพอื่นแฉะทุบกระปุกหมูแล้วถือนเงินก้อนนั้นออกจากบ้านของอาที่อยู่ไกลแสนไกลมาจนถึงบ้านของตัวเอง พอลองคิดดูว่าเด็กน้อยที่ไม่รู้ถนนหนทางเตร็ดเตร่ไปมาในช่วงเช้ากว่าจะมาถึงบ้านของตัวเองได้ก็นับว่าไม่ใช่เรื่องเกินกว่าเหตุเลยที่หลานของเขาจะใช้ชั้นสูงตลอดทั้งวันแบบนี้ ฮาฮายอนเอียงศีรษะก่อนถามออกไปว่า

“ทำไมอื่นแฉะถึงมาหาผมละครับ”

“น่าจะคิดถึงพ่อเขามากนะสิ เขาเคยบอกว่ายากอยู่กับเธอแค่
แบบเดียวยังดี”

“อยู่กับผมเหรอครับ”

“ก็เธอหน้าเหมือนยูจนมากเลยนี่นา”

“ผมกับพี่เหมือนกันแค่หน้าตาเองนะ...”

ฮาซยอนเอียงศีรษะพลางเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงประหลาดใจแล้วปล่อยให้
ท้ายประโยคเงยหายไป ไม่ว่าจะพยายามค้นหาจุดที่คล้ายกันมากเท่าไร
ก็นึกไม่ออกสักนิด เขาได้ยินคนบอกว่าเขากับพี่หน้าเหมือนกันบ่อยมากก็จริง
แต่นิสัยแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว ฮาซยอนมีนิสัยนุ่มนวลอ่อนโยนและ
ชุ่มช่ำ ต่างจากยูจนที่เคร่งครัดและละเอียดรอบคอบ อาสาวหัวเราะว่า
ราวกับเห็นด้วย จากนั้นจึงเอ่ยต่อ

“เรื่องนั้นก็ใช่ อยู่กับเธอแล้วสนุกกว่ายูจนที่ตรงไปตรงมาอยู่แล้วละ
สำหรับอา เธอตลกยิ่งกว่าดาราทลกมีอาชีพซะอีกนะ ฮาซยอน”

“อาครับ นั่นคำชมแน่ใช่ไหมครับ”

ฮาซยอนเอียงศีรษะพลางเอ่ยถาม ฟังอย่างไรก็ไม่เห็นเหมือนคำชม
สักนิด รู้สึกเหมือนเป็นคำด่าเสียมากกว่า อาสาวหัวเราะก๊ากหลังได้ยินคำพูด
ของฮาซยอนก่อนเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“เรื่องอื่นจะเป็นยังไงอาไม่รู้หรอก แต่คนหนุ่มแบบเธอน่าจะเหมาะ
กับการอบรมสั่งสอนอื่นแจ่มากกว่าอาไม่ใช่หรือ”

“เป็นอาก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ครับ আমিประสบการณ์ในการใช้ชีวิตเยอะ
กว่าผมอีกนะครับ”

“ฮาซยอน อาแก่กว่าที่เธอคิดเยอะ ก่อนหน้านั้นๆ อยู่แล้วลุกขึ้นมา
กระตุกก็ลั่นดังกร๊อบ เลยต้องไปโรงพยาบาล แล้วเขาก็บอกว่ากระตุกอ่อน
เสื่อมหมดแล้ว ตอนนี้อาให้อื่นแจซึ่งหลังไม่ไหวด้วยซ้ำ”

อาสาวพูดเนิบๆ ด้วยน้ำเสียงลุ่มลึกโดยที่เสียงหัวเราะเร่าเรงของเธอ
หายไปแล้ว พอฟังคำพูดนั้น หน้าอกของฮาซยอนก็บีบรัด ก่อนหน้านี้
เขาควรไปหาอาบ่อยๆ หลังจากพี่ชายจากโลกนี้ไปก็ควรจะต้องใส่ใจอื่นแจ
มากกว่านี้ แต่เขาดันใช้ชีวิตโดยคิดถึงแต่งงานของตัวเองเพียงอย่างเดียว

หากเป็นเมื่อก่อนนางสาวของฮายอนคงระเบิดโทสะเวลาเกิดเรื่องแบบนี้ไปแล้ว ทว่าตอนนี้อาของเขามิม่แม่แต่จะแสดงความโกรธเกรี้ยวออกมาด้วยซ้ำ เพียงแค่พูดต้อไปเรื่อย ๆ ด้วยน้ำเสียงราวกับล้มเลิกความหวังอะไรบางอย่างไป

“อาเสียใจกับคำว่าหนีออกจากบ้านของอินแจอยู่หรอก แต่คิดว่าถ้าเธอโอเคก็เป็นเรื่องที่ดีแล้วหรือเปล่า คุณน่าจะดีกว่าคุณย่าเล็กไม่ใช่หรอ”

“อินแจก็น่าจะชอบามากเหมือนกันแหละครับ ผมจะลองคุยกับเขาดี ๆ นะครับ”

“ไอ้เรื่องชอบก็ต้องแหงอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง อย่าทำแบบนั้นเพื่อปลอกโยนอาเลย เจ้าหลานคนนี้ เรื่องที่อาอยากถามมีอยู่แค่เรื่องเดียวคือเธอโอเคหรือเปล่าถ้าอินแจไปอยู่ด้วย”

คนเป็นนางสาวหัวเราะลั่นหลังได้ยินเสียงหยอๆ ของฮายอน จากนั้นจึงเอ่ยตอบ ฮายอนนึกถึงเรื่องต่างๆ ที่ทำเอาใจหายใจกว่าเพราะอินแจตลอดทั้งวันนี้ เขาโดนรบกวนในวันหยุดที่ไม่ได้มีมานานและเทความสนใจให้อินแจตลอดทั้งวันจนหนักอึ้งไปทั้งร่าง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังรู้สึกดี ราวกับเกิดปัจจัยที่เป็นแรงขับเคลื่อนให้ชีวิตอันเหนื่อยล้า ถึงแม้ว่าการที่ได้เข้ามาข้องเกี่ยวกับแฟนเก่าอย่างดังจะเป็นเพราะอินแจก็เถอะ แต่ฮายอนสามารถให้คำยืนยันได้เลย

“โอเคสิครับ ผมอยากอยู่กับอินแจครับ”

“จ้ะ โลงใจดีจริงๆ ถ้างั้นก็อยู่กันดี ๆ แล้วส่งรูปอินแจมาให้อาดูสักวันเว้นวันแล้วกัน ไว้เจอกันวันหลังนะหลานรัก”

โทรศัพท์ตัดสายไปโดยไม่มีจังหวะให้ฮายอนได้เอ่ยตอบ ฮายอนทอดสายตามองโทรศัพท์ที่การสนทนาสิ้นสุดลงแล้วอย่างเหม่อลอยก่อนหันหน้ากลับไป ดังยินพิงขอบประตูระเบียงอยู่ ฮายอนสะดุ้งโหยงราวกับเห็นยมทูตก่อนลูปหน้าอกขึ้นลง เขาปราชัยตามองอีกฝ่ายอย่างระอใจพลางบอกว่า

“เฮ้อ อย่าทำให้ตกใจสิ เดี่ยวฉันก็อายุสั้นลงกันพอดี”

“เห็นคุยโทรศัพท์จะยืดยาวเลยมาเรียก อินแจกินข้าวเสร็จแล้ว”

“เสร็จแล้วหรอ”

ตอนนั้นฮายอนถึงได้ดูเวลาบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ เพราะมัวแต่

คุยโทรศัพท์กับอัสว เวลาสามสิบนาทีจึงผ่านไปอย่างรวดเร็ว ฮาฮยอนมอง
คังอูด้วยสีหน้าขัดเขินแล้วฉีกยิ้มด้วยความประหม่า คังอูผ่อนคลายใบหน้า
เกร็งเครียดก่อนหันหน้าหนี

“ไม่ต้องมายิ้มเลย เดี่ยวหายโกรธพอดี”

“ทำไมนายถึงโกรธล่ะ”

ฮาฮยอนสังเกตเห็นสีหน้าของคังอูก่อนเอ่ยถาม มุมปากของคังอูเหี่ยวย่น
เพราะเอ็นดูฮาฮยอนที่ขำเลื่อมมองมาอยู่ตรงหน้าตัวเอง ฮาฮยอนลักลาย
ดอกไม้และอวากาโด้กระจายไปทั่วเรือนร่าง ทั้งบริเวณใต้ตาที่ยกขึ้นอย่างเช็กซี
ยังมีซีแมลงวันประทับอยู่ เจ้าตัวจ้องมองคังอูพร้อมกะพริบดวงตากลม
ที่ใสแจ๋วยิ่งกว่าแมวทั้งที่รูปลักษณะภายนอกดูเย็นชา คังอูพยายามกดมุมปากลง
ก่อนเอ่ยถาม

“ฉันถามว่าแฟนโทรมาหรือเปล่า แล้วทำไมนายถึงออกไปโดยไม่ตอบล่ะ”

“อ้อ เรื่องนั้นนะเธอ วันนี้ฉันแจ่มที่บ้านฉัน แยมยังบอกว่าหนีออก
จากบ้านอาฉันมานะ...”

ฮาฮยอนเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนั้นอย่างไม่รีบร้อน คังอูยิ้มแยม
ระหว่างที่ฟังเรื่องเล่าของฮาฮยอน แล้วพยักหน้าเป็นครั้งคราวพลางจับจ้อง
ฮาฮยอนด้วยสายตาหวานซึ่งประหนึ่งจะมีน้ำผึ้งหยดลงมา สายตาของคังอู
ทำให้ฮาฮยอนที่เล่าเรื่องจบแล้วรู้สึกราวกับถูกจับเปลื้องผ้า เจ้าตัวยกฝ่ามือขึ้น
ปิดตาคังอูพร้อมเอ่ยบอก

“เลิกมองได้แล้ว พอ”

“ฉันคิดถึงนายมากจริงๆ นะ ให้ฉันมองเถอะ”

คังอูดึงฝ่ามือของฮาฮยอนที่ปิดตาตัวเองอยู่ให้ลงมาตรงริมฝีปาก
ก่อนประทับจูบลงไปจนเกิดเสียงดังจ๊ิบ ฮาฮยอนดึงมือออกด้วยความตกใจ
รู้สึกจึกจี้ตรงฝ่ามือที่โดนริมฝีปากของคังอูสัมผัสจนกำมือสลับกับคลายออก
ซ้ำๆ โดยไม่รู้ตัว คังอูหัวเราะออกมาหลังเห็นใบหน้าแดงก่ำของฮาฮยอนแล้ว
กล่าวว่า

“จำตอนที่พวกเราเจอกันครั้งแรกได้ไหม”

“ตอนนั้นนายน่ารักมากจริงๆ นะ”

“ฉันนะ?”

คังอูเอียงศีรษะพร้อมกับชี้มาที่ตัวเอง ฮาฮยอนแค่จินตนาการถึงตอนนั้นก็ตัวสั่นเทาพร้อมกับหวาดกลัว จากนั้นก็เอ่ยตอบ

“นายเรียกฉันพร้อมกับไล่ตามมาจากข้างหลังไม่หยุด คิดว่าน่ากลัวขนาดไหนล่ะ”

“ฉันยังไม่ทันได้ทำอะไรเลยแต่นายก็ดันเดินหนีกันนี่นา”

คังอูตอบกลับด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ ฮาฮยอนกับคังอูเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน ฮาฮยอนเป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ส่วนคังอูเป็นนักศึกษาแพทย์ ทั้งสองคนไม่น่าจะมีจุดเชื่อมโยงกันสักนิด แต่การได้พบเจอกันของทั้งคู่มีต้นเหตุมาจากเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

คุณหมอคับ ผักดองแสนอร่อยของผมนะครับ 1

선생님, 저희 삼촌 잘 부탁드립니다

Lilac

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

선생님, 저희 삼촌 잘 부탁드립니다

SIR, PLEASE LOOK AFTER MY UNCLE

Copyright © NEOTE, 2019

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by BOOKPAL CO., LTD., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025

by arrangement with BOOKPAL CO., LTD. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดตามกฎหมาย พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7552-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิจิตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ เพชรไพลิน สิทธิไพโรจน์สกุล

บรรณาธิการต้นฉบับ กัลยากร เจริญอมรรัตน์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ ลีนัดดี • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร ณปภัช, รจนา เขียนแดง

การปรากฏตัวของอินแจ
หลานชายเพียงคนเดียวของฮาฮยอน
ทำให้ชีวิตของเขาที่เคยมีแต่งงาน
พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือกันเลยทีเดียว
เพราะการต้องพาหลานไปหาหมอ
ทำให้เขาได้เจอกับแฟนเก่าที่หลบหน้ามาได้ตั้งหลายปี
แถมยูนคังอูยังเป็นคุณหมอดี
ที่รักจับผู้ปกครองอย่างเขาแบบไม่สนใจอะไรอีกด้วย
เขาเป็นว่า จากชีวิตเรื่อยเปื่อยไม่มีเป้าหมาย
นอนตื่นสาย ทำงานกลับบ้านดึกๆดื่นๆ
กลายเป็นต้องมาวุ่นวายเพราะการเลี้ยงหลาน
และต้องรับมือกับคุณหมอ
ที่มาตามจับไม่หยุดหย่อนนี่แหละ!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7463-6

9 786161 874636